

Українське Православне Слово Ukrainian Orthodox Word

Офіційне видання Української Православної Церкви в США
The Official Publication of the Ukrainian Orthodox Church of the USA

Рік LXII Чис. I-II, січень-лютий, 2012

Vol. LXII Issue I-II, January-February, 2012

www.uocofusa.org

His Beatitude Constantine, *Metropolitan*
His Eminence Archbishop Antony,
Consistory President
His Grace Bishop Daniel

Founded in Ukrainian
as "Українське Православне Слово" in 1950

Founded in English
as "Ukrainian Orthodox Word" in 1952

Editor in Chief
His Grace Bishop DANIEL

Editorial Office:
UOW
PO Box 495
South Bound Brook, NJ 08880
Tel.: (732) 356-0090
Fax: (732) 356-5556
E-mail: FatherVZ@aol.com

The Ukrainian Orthodox Word is published
six times annually on a bi-monthly basis
by the Office of Public Relations
of the Ukrainian Orthodox Church of the USA.

Subscription price:
\$30.00 per year; \$60.00 foreign countries;
\$2.50 per single issue; \$3.00 per back copy.
Subscriptions are renewable each January.
Midyear subscriptions are prorated.

*All articles submitted for publication,
typed no longer than two pages double spaced,
should be mailed to the UOW on a disk or
e-mailed as an attachment to the Editor-in-Chief.
Photos become the property of the UOW and are not
returned. Comments, opinions and articles are
welcomed but must include the author's full name
and address. Articles are published at the discretion of
the Editorial Staff, which reserves the right to edit,
and may not necessarily reflect the views of the
Editorial Board and/or the UOC of USA.*

*The deadline for each issue is the 1st of the month
prior to the publication date.*

POSTMASTER please send address changes to:
Ukrainian Orthodox Word
PO Box 495
South Bound Brook, NJ 08880

Let's Try to Be a Better Person...

Don't we all wish that everyone would be a better person? Do we not hope that some bad people would turn their lives around and start doing good? Do we wish our neighbor would treat us better than before? Do we hope that the people we meet each day would show us respect and treat us fairly? If we expect others to be nicer and fairer, should we not make the effort as well? The golden rule is that we should treat others the way we would want them to treat us.

So, be a better person this year's Lenten Journey. Do not wait until after Pascha or later in the year and to make a resolution about it. Do not put it off until next week or even tomorrow. Start right now. Look at the person closest to you and show them love. Pick up the phone and call someone who would appreciate a thoughtful consideration. Help someone who needs it, and even if they do not need help, help them anyways. Perhaps they will turn the favor and help someone else. If we would just try, we could turn our society around and make it a pleasant adventure each day to interact with others. Smile. Wish someone a nice day. Be courteous.

Encourage others to be good. Tell people about God's presence in your life. "Little children, let us not love with word or with tongue, but in deed and truth." (1 John 3: 18). Don't just talk the talk, but walk the walk. Show your love to others. "If someone says, 'I love God', and hates his brother, he is a liar; for the one who does not love his brother whom he has seen, cannot love God whom he has not seen." (1 John 4: 20)

One way to turn your life around is to change your focus. When you focus upon God you are bound to become a better person. When you focus upon helping others as the Lord has taught us, you become a better person yourself. Our goal is to get people focused upon God and embrace their vocation as children of God. Our world would be much better if more people were opening themselves to the presence of God in their lives.

So, this Great Lent go and visit your local parish church and family. Worship your Creator as a family in Christ. Remain faithful and continue learning how to serve God. Help each other on your spiritual journey. May God bless us all as we enter into the Lenten journey to the Bright Feast of Pascha of our Lord and Savior Jesus Christ.

ВЕЛИКОПОСНЕ ПОСЛАННЯ ПОСТІЙНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ ПРАВОСЛАВНИХ ЄПИСКОПІВ ПОЗА МЕЖАМИ УКРАЇНИ

Улюблені у Господі Священнослужителі! Дорогі браття і сестри в Україні та поза її межами!

Ми знову приближаємось до часу великого посту очікуючи найбільше свято із свят - Святу Пасху - Воскресіння Господа і Бога нашого Ісуса Христа. Піст - це час для нас, щоб відхилитись від життєвих клопотів та проаналізувати наше життя необдуманих задовольнень - насичення нашого кожного фізичного, розумового та емоційного бажання ризикуючи нашими душами, а можливо і ставлячи під загрозу життя тих, що оточують нас. "Потребуючи" все ЗАРАЗ, а не завтра чи "інший день", ми часто не бачимо не тільки чим нас Бог обдарував, але і Його Єдиного Сина і нашу громаду Любові у Його Тілі, Святій Церкві. Єдине справжнє бажання, яке нам "потрібно" задовольнити, або точніше прийняти, це наша духовність, через яку ми приближаємось ближче до Бога - до божественної досконалості "теосис".

В Євангелії говориться, що після Його Хрещення, наш Господь пішов у пустинню бути випробовуваним дияволом. Ми підсумуємо слова св.Івана Золотоустого: "Він (Господь наш Ісус Христос) постив не тому що Йому потрібно було, але щоб навчити нас як піст може нас охоронити від дияволом. І щоб встановити термін нашого посту, Він постив сорок днів і сорок ночей - будучи непорушним від диявольських спокус." (13 проповідь на Матвія) Наш Господь залишається вірним Богу Отцю - керуючи тілом, а не тіло керує Ним.

Диявол нас спокушає кожний день і ми повинні пам'ятати, що ми також маємо Святого Духа, котрий допомагає нам під час Великого Посту та кожний раз коли ми пробуємо постити з наміром отримати повний контроль над нашим власним тілом і направити наше життя та душу до вірності. З цим на думці, ми згадуємо слова єпископа Калістос Вер з книжки "Православний Шлях":

"Знаючи що людина не є ангел, але цілісність душі і тіла, Православна Церква наполягає на духовній цінності тілесного посту. Ми постимо не тому, що їсти і пити рахується чимось нечистим(грішним). Їжа і пиття, навпаки, є Божим даром, які ми повинні споживати з задоволенням та вдячністю. Ми постимо не тому, що ми зневажаємо Божий дар, але навпаки, щоб усвідомити, що це справді дар - очищаючи наше споживання їжі і пиття вони вже не є причиною жадібності, а таїнством та причастям з Життєдавцем. Отже, піст подвижника не спрямований проти тіла, але проти того, що в нас є

грішним та суперечить Богові. Ціль посту не щоб згубно послабити тіло, але щоб відновити духовність тіла."

Нехай під час цього святого посту ми всі будемо роздумувати Слово Боже, читати більш частіше - особливо тоді, коли проявляється думка про занедбання посту, щоб під час Страсної П'ятниці наша Господня жертва пробилась через наш світський розум та серце, щоб ми разом з розбійником, котрий був розп'ятий одночасно з нашим Господом, благали: "Господи, згадай мене коли прийдеш у Царство Своє." Тільки тоді, ми зможемо відчути повноту радості висловленою у тропарі Пасхи: "Христос Воскрес із мертвих, смертю смерть подолав, і тим, що у гробах, життя дарував."

Ми просимо ваших молитов, а також запевняємо вас у наших молитвах за честолюбні ваші старання під час Великого Посту. Нехай же милість Господа і Спаси нашого Ісуса Христа, любов Бога-Отця та причастя Святого Духа буде зі всіма вами.

З всеобнімаючою любов'ю, а одночасно і щирі молитовники за кожного з Вас,

+ Константин

*Митрополит Української Православної Церкви в США
і в діаспорі*

+ Юрій

*Митрополит Української Православної Церкви в
Канаді*

+ Антоній

*Архієпископ Української Православної Церкви в США
і в діаспорі*

+ Єремія

*Архієпископ Південно-Американської Єпархії
Української Православної Церкви*

+ Іларіон

Єпископ Української Православної Церкви в Канаді

+ Андрій

Єпископ Української Православної Церкви в Канаді

+ Даниїл

Єпископ Української Православної Церкви в США

THE GREAT-LENT EPISTLE OF THE PERMANENT CONFERENCE OF UKRAINIAN ORTHODOX BISHOPS BEYOND THE BORDERS OF UKRAINE

Beloved in the Lord, Reverend Clergy and Monastics, dear Brothers and Sisters in Ukraine and beyond her borders!

Once again we approach the Great Lenten season anticipating the Great Feast of Feast — Holy Pascha — the Resurrection of our Lord and God and Savior Jesus Christ. Lent is a time for us to step back from the “rat race” of daily life to examine our lives of thoughtless indulgence — satisfying our every physical, mental and emotional desire at the expense of jeopardizing our very souls and quite possibly endangering all those whose lives intersect with ours. In our “need” to have it all NOW, not tomorrow or “someday”, we are often blinded to not only all that God has gifted to us, including His Only-Begotten Son and our community of Love in His Body, the Holy Church. The only real desire of life that we “need” to satisfy, or more aptly to embrace, is our spirituality, through which we are drawn ever closer to God — to Theosis.

The Gospel tells us that following His Baptism, our Lord was led into the desert to be tempted by Satan. We paraphrase St. John Chrysostom: “He (our Lord Jesus Christ) fasted, not because He needed to, but to teach us how good fasting is and how effective a shield against Satan it is. That He may lay down the length of our Lenten Fast, He fasted for forty days and forty nights — standing firm against the temptations of Satan.” (Homily 13 in Matthew) Our Lord remains faithful and loyal to God the Father — controlling the flesh rather than His flesh controlling Him.

We, too, are tempted on a daily basis by Satan and we need to remember that we also have the Holy Spirit to aid us during the Great Lenten season and at all times when we attempt to fast more intentionally in order to gain complete control over our own flesh and direct our life and souls to loyalty and faithfulness. With this in mind, we share the words of Bishop Kallistos Ware from “The Orthodox Way”:

“Knowing that man is not an angel but a unity of body and soul, the Orthodox Church insists upon the spiritual value of bodily fasting. We do not fast because there is anything in itself unclean about the act of eating and drinking. Food and drink are, on the contrary, God’s gift, from which we are to partake with enjoyment and gratitude. We fast, not because we despise the divine gift, but so as to make ourselves aware that it is, indeed, a gift — so as to purify our eating and drinking and to make them no longer a concession to greed, but a sacrament and a means of communion with the Giver. Understood in this way, ascetic fasting is directed not against the body, but against the flesh (meaning whatever within us is

sinful and opposed to God). Its aim is not destructively to weaken the body, but creatively to render the body more spiritual.”

Our prayer is that during this Holy Lenten period, we all will contemplate the Word of God, read more frequently — especially at the time we are tempted to abandon the fast and that we will dwell on the events of God Friday, allowing our Lord’s sacrifice to break through our secularized hearts and minds so that we, along with the thief who died on the cross next to our Lord, will longingly say: “Lord, remember me when You enter into Your Kingdom.” It is only by such contemplation that we can hope to experience the completeness of the joy expressed in the Tropar of Pascha: “Christ is risen from

the dead, trampling down death by death, and to those in the tombs bestowing life.”

We beg for your prayers for us as your Spiritual Fathers and we assure you all of our own prayers for a truly honest and sincere effort of spiritual pilgrimage during the Great Lent. May the Grace of our Lord and Savior Jesus Christ, the Love of God the Father and the Fellowship of the Holy Spirit be with you all on that journey.

With an abiding love for each of you, we remain the intercessors for your souls,

+Constantine

Metropolitan of the Ukrainian Orthodox Church of the USA and the Diaspora

+Yurij

Metropolitan of the Ukrainian Orthodox Church of Canada

+Antony

Archbishop of the Ukrainian Orthodox Church of the USA

+Ioan

Archbishop of the Ukrainian Orthodox Church in the Diaspora

+Jeremiah

Archbishop of the South American Eparchy of the UOC

+Illarion

Bishop of the Ukrainian Orthodox Church of Canada

+Andriy

Bishop of the Ukrainian Orthodox Church of Canada

+Daniel

Bishop of the Ukrainian Orthodox Church of the USA

From Lent to Pascha:

The Journey of the People of God

*The Lord took a handful of dust
from the earth. He breathed into it, and
created me, a living man! He made me Lord
and master of all things on earth;
Truly I enjoyed the life of angels!
But Satan the deceiver tempted me in the
guise of a serpent, I ate the forbidden fruit
and forfeited the glory of God.
Now I have been delivered to the earth
through death. O my compassionate Lord,
call me back to Eden.*

"Lord, I Call" verses, Cheese-fare Sunday Vespers

Beginning with Vespers on Forgiveness Sunday, the entire atmosphere of the Orthodox Church is markedly different from that of the regular liturgical year. Bold, joyful melody is replaced by simplicity and quiet. Prayer and supplication are constant and intensified. Darkness blankets and dulls the outward brilliance of the church. Such outward transformations help to signify a different time in the Church: a time of pilgrimage. During the period of Great Lent and Holy Week, the Orthodox Church is the vehicle by which the people of God are able to "return to Eden."

Such metaphor has been an important part of the life and liturgics of the Orthodox Church for centuries. Specifically, the notion of the Church as pilgrimage is most pronounced during the season of Great Lent. During this period, the Church reminds us that we are indeed in exile, alienated from God because of our sin. Yet the Church not only reminds us of our evil ways; she provides the way of return to Christ. This article will describe the ways in which the Orthodox Church enables her members truly to grasp the reality of the pilgrimage of the people of God and thereby to participate more fully in the Resurrection of Christ.

As with any lengthy journey or period of travel, there is a time of preparation that precedes it, a "warm-up." For four weeks before the actual beginning of the Fast, the Church teaches the meaning of Lent. In a sense, we are being primed; we are being made ready for repentance.

It is a characteristic feature of the Orthodox liturgical tradition that every major feast or season —

Easter, Christmas, Lent, etc. — is announced and "prepared" in advance. Why? Because of the deep psychological insight by the Church into human nature. Knowing our lack of concentration and the frightening "worldliness" of our life, the Church knows our inability to change rapidly, to go abruptly from one spiritual or mental state into another. Thus, long before the actual effort of Lent is to begin, the Church calls our attention to its seriousness and invites us to meditate on its significance. Before we can practice Lent we are given its meaning.

Five Sundays are reserved for the preparation for the Fast, each with a particular theme. The Gospel for the first preparation Sunday is the story of Zacchaeus, whose desire to see God is emphasized; during the second week, the Church listens to the parable of the Publican and the Pharisee and learns about the importance of humility; on the third Sunday the lesson of the Prodigal Son stresses the possibility of return from exile, or alienation, from God; the fourth week emphasizes love and brotherhood as the very foundation and life of the Church; finally, on the last preparation Sunday, the Church recalls humankind's expulsion from Paradise and remembers that God — through Christ — calls us back to it.

On the eve of this last Sunday, the journey of Great Lent begins. During the Vespers service, the people once more recall their expulsion from Paradise and life without God. The prayers and hymns remind us that it is only through repentance and reconciliation that we can successfully return to God's Kingdom. The tribes of Israel had to suffer through forty years in the wilderness of Sinai in order to reach their land of milk and honey. The present people of God must do the same.

Although the mood during Forgiveness Sunday Vespers is undoubtedly somber and pensive, the inauguration of the pilgrimage of the Church also becomes a source of hope and joy, for we are returning home! It is critical to understand that, while Lent serves to heighten our awareness of our sinful nature, the Church never loses sight of the Resurrection. It is during this service that the Church sings, "Let God Arise!" in sure anticipation of our destination.

The transition to Great Lent comes as less of a shock on account of the previous four weeks of preparation. We are prepared, in other words, for the arduous journey ahead. Whereas previously the Church had informed us of the meaning of our pilgrimage, she now enters into it. To make this absolutely real, the Orthodox Church employs several means: service and prayer, repentance, fasting and sensory experience. None of these elements is discrete or separate; all combine and coalesce in Orthodox life.

The number of services prescribed during Great Lent increases dramatically. During the first week alone, the Church sings the Canon of St. Andrew every day. The Canon is a lengthy series of penitential prayers and lamentations read by the priest, while the people make prostrations and sing, "Have mercy on me, O God, have mercy on me," in response. What is important to note is that the prayers used during the Canon draw one into the exile of the Old Testament. St. Andrew employs the stories of Moses, Jacob, Joseph and Job, to name a few, to highlight the utter sinfulness of man and the toil and labor he must endure to be right with God:

With a great art, St. Andrew interwove the great biblical themes . . . with confession of sin and repentance. The events of sacred history are revealed as events of my life, God's acts in the past as acts aimed at me and my salvation, the tragedy of sin and betrayal as my personal tragedy. My life is shown to me as part of the

great and all-embracing fight between God and the powers of darkness which rebel against Him.

The repetition of such themes begins to wear on us – while we may have been insensitive and dulled to the absolute expanse of our sin at first, we begin to feel its weight pressing on us, making it real. We begin to understand more fully our need for Christ and our desire to participate in the Resurrection. We long for His refreshment!

It is not uncommon for people – Orthodox themselves – to comment on the length of these services and the number of prostrations included. The reason for such things, however, is not to provide a calculated way of measuring salvation or forgiveness, or even to be some sort of punishment or reprimand; rather, the Church Fathers realized that such an intense mode of prayer is necessary in order to slow us down and make us aware: We understand that it is simply impossible to pass from our normal state of mind made up almost entirely of fuss, rush and care, into this new one without first "quieting down," without restoring in ourselves a measure of inner stability.

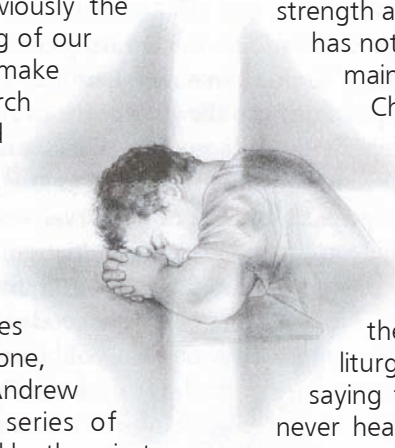
This is precisely what the Canon allows us to do.

Also beginning in the first week of Great Lent is the celebration of the Liturgy of the Presanctified Gifts. This service is meant to support us in our lengthy and tiresome pilgrimage:

On this journey we need help and support, strength and comfort, for the "Prince of this world" has not yet surrendered . . . and in this fight, our main help is precisely the Body and Blood of Christ, that "essential food" which keeps us spiritually alive and, in spite of all temptations and dangers, makes us Christ's followers.

On Wednesdays and Fridays, the days that this service is celebrated, the people abstain from food or drink from the beginning of the day until after the liturgy, which is in the evening. It goes without saying that this is difficult and arduous. I have never heard anyone say that they "enjoyed" this preparation. Yet, at the close of the evening, after the liturgy has been celebrated, the feeling of joy and peace is indescribable. And what makes it so is the amount of - indeed, the difficulty of - the preparation. On the day of a Presanctified Liturgy, time ceases to be "normal time," and as one goes about his or her daily tasks, things tend to take on different hues and colors. Indeed, the perspective of Christ is "forced" into our lives. What was previously important - errands, tasks, lists - become trivial. Instead, all of one's being seeks the evening at hand:

The Church keeps a "watch" - she expects the Bridegroom and waits for him in readiness and joy. Thus, the total fast is not only a fast of the members of the Church; it is the Church herself as fast, as expectation

of Christ who comes in glory at the consummation of all time.

During this service, several Old Testament excerpts are read, which again remind us of our pilgrim state as they draw us into the world of the people of Israel. Yet the Church does not forget that all Scripture is fulfilled in Christ. Thus, she proclaims, "The light of Christ illumines all things!" midway through the readings to remind us of this fact. As Christians, Christ remains our center, and as we recall our exile we likewise remember that Christ is the light of the universe and our salvation. In other words, our pilgrimage would mean nothing without Jesus.

All of this prayer, toil and preparation continues for the entire seven-week period of Great Lent. The simplicity of life that the Church prescribes in terms of eating, drinking and living allows the person to breathe, to reflect on what he or she was truly meant to be: in communion with God. Meat and dairy products, oil and fats are eliminated from the diet not because these things are somehow unclean or sinful, but because human beings — when content and satisfied — find it much more difficult to focus on God:

Jesus did not say, if you fast. He said, when you fast. Fasting is part of the spiritual life without which the soul perishes, suffocated by the flesh and choked by carnal pleasures. A human being must fast. The effort enlightens the mind, strengthens the spirit, controls the emotions and tames the passions. If you do not kill the flesh, the saints tell us, the flesh kills you. Yet it is not the body as such that is to be mortified, it is carnal lusts and desires.

When physical hunger is over-satisfied, spiritual hunger is more easily and readily forgotten. Thus, the people refrain from eating certain foods and practice utmost simplicity in order to enhance the amount and quality of attention to spiritual behavior.

In this same vein, many Orthodox will speak of traditions that are familiar to them outside of the specific foods that they refrain from eating, such as abstinence

from television or loud music (or any music), spending leisure time quietly rather than at parties or gatherings, or only reading the Bible or other theological texts as opposed to casual material. All of these things, provided they are not seen as ends in themselves, provide a way for man to reach his destination of a "return to Eden." And while the Orthodox Church has borne countless accusations of archaism and traditionalism, it is this understanding of human nature and the reality of God that lies at the bottom of her liturgical and daily expressions. Through such means, the Church prepares us for Holy Week and the Paschal celebration.

In addition to the types of fasting and abstinence mentioned above, being in church is also different during the period of Great Lent. The Church is clothed in the dark garments of purple rather than the bold colors she wore previously. The inside of the building is kept dark and dim. The responses of the people and the choir are plain and simple. Candles continuously burn and even the incense seems to smell different. All of these things — the dark colors, the dim and quiet inside the Church, the lack of ornate music — encourage one to repent:

When a person enters the temple during Lent, he would notice a marked contrast. The brightness is gone. The festivity has left. The building becomes like the wilderness — dark and forsaken by God . . . it is spring and although the air is warm and the sun is shining, the atmosphere is one of a "sad brightness". Through sensual experience also, the Church is the vehicle for the people of God.

It is important to note that, midway through the Fast, the emphasis is less on the sinner; instead, the Church highlights the Cross and Resurrection as the fulfillment of all of our labor and toil. We are on a journey — one that is meant to cleanse us from our sin and transgression. Yet, as Christians, the journey would be pointless if we did not understand the purpose of Christ's dying on the cross and rising on the third day! As I have said, the whole Lenten journey would be pointless without Christ — there would be no destination, only aimless wandering. Indeed, the entire purpose and focus of Great Lent is not merely to purify ourselves as if that were some self-proclaimed ultimate good. The purpose of the Church's Fast — the Church's pilgrimage — is to enlighten our minds fully with the joy and reality of the Resurrection: "The meaning of our effort is now being revealed to us as participation in that mystery to which we were so accustomed as to take it for granted, and which we simply forgot". To remind us of this, midway through Lent the cross is placed in the center of the Church, adorned with flowers.

The Lenten journey continues until Holy Week, when the Church's pilgrimage suddenly takes a different direction. Prior to this point, the services and continued prayer, the fasting and the experience of the Church have served to call her people to repentance, keeping Christ's victory over death — the Cross — in sight.

Beginning with Lazarus Saturday, however, the pilgrimage changes. The people of God have ceased their arduous wandering, but to complete their journey and "return to Eden" they must remember and enter into the death and passion of Christ. The people must go with Christ to Bethany and Jerusalem, to Gethsemane and Golgotha. Indeed, the entire purpose of the past forty days of Great Lent has been to prepare the people of God for participation in Holy Week.

On Saturday, as the Church travels to Bethany to witness Jesus raising His friend Lazarus from the tomb, we are made aware expressly of our ultimate purpose and destination. As we remember Lazarus, we are assured of our own destiny: we have life in Christ! Already we see that death has no dominion! From Bethany, the Church travels with Jesus up to Jerusalem, where she proclaims "Hosanna" with all of her might, waving palms and branches in victory. The Church unhesitatingly declares, "Blessed is He that comes in the name of the Lord!" There is a feeling of triumph and joy – the Church already knows the outcome of events to come. Yet, although victory is sure, death comes first.

As we stand in church on the evening of Palm Sunday, we are sunk in darkness. This is the end . . . we have held high our palm branches and accepted his Kingdom. But now these palms lie at home, and we stand in darkness. The end has come. Knowing this, the Church grows silent.

During the first three days of Holy Week, the people of God are called to be still and watch, for the hour is drawing near! An attitude of constant, relentless vigil envelops the Church as she waits, no longer in motion. On each of these days, the Church celebrates a Matins service – typically known as the Bridegroom Service – that emphasizes the parable of the ten virgins waiting for their Lord. The Church reminds us to be like the five wise virgins who are prepared and ready for whenever the Lord arrives to gather them into His celebration:

Midnight is the time for us to keep vigil, to watch and pray. The night time of "this world" is when we look for the coming of the Kingdom of God. The parable of the wise and foolish virgins who went out to meet the bridegroom forms the basis of this special troparion sung at the beginning of Matins each day The bridal hall is the Kingdom of Heaven. The Bridegroom is Christ. He comes at an hour when we least expect Him. We must "watch, therefore, for you know neither the day nor the hour".

Beginning with Holy Thursday, the Passion is made present. The Church partakes of the Last Supper with Jesus and His disciples at the midday Eucharistic

celebration; the Church sees and hears the betrayal of Judas; the Church reads and lives all four gospel accounts of Jesus' trials – from Gethsemane to the Cross. On Friday, the people of God bury Christ and lament His death; finally, the Church keeps watch over the tomb of Christ in prayer and quiet anticipation.

On Holy Saturday, the people wait in the tomb for Christ's Resurrection. The Paschal victory is anticipated as they remember their journey in the wilderness and corresponding alienation from God. Here, as is so common in Great Lenten services, the theme of pilgrimage figures prominently. It is of no little consequence that the Old

Testament readings draw "parallels between Israel's Exodus and Christ's Burial and expected Resurrection." The Church passes over death. And as such, she is able to proclaim the coming Resurrection with surety: "Arise, O God, judge the earth! For to You belong all nations!"

And suddenly – triumphantly – the Church sheds its darkness and exhaustion. Purple and black garments are exchanged for those that are white and radiant. Darkness is washed away by light and the Church sings a joyful "Alleluia!" The people of God are assured of Christ's victory, for they have seen and tasted Christ!

Although the Church tastes the joy of the Resurrection on Holy Saturday, she remembers that Christ

is still in the tomb. So for the remainder of the evening, She keeps watch at the tomb and waits for the dawning of the third day. At midnight on Pascha, the Church throws open her doors in joy and elation: Christ is Risen! The people of God have reached their destination: Christ is Risen! The Church dances with happiness: Christ is Risen! Everyone rejoices with gladness, for after centuries of merely existing in the world, the human race now had a "new life." This was the purpose for the celebration. As Christ walked away from the dark musty tomb, mankind now had the opportunity to leave the dark life of sin and walk away from the grave with its feelings of uselessness, hopelessness, gloom and despair. This is what Orthodox Christians are called to celebrate on Pascha for it is the day on which the passage from death to life is opened by Christ. And in the Orthodox Church it is indeed celebrated! Anyone who has been to the service at midnight on Pascha, even if he is not Orthodox, can sense in the atmosphere a special feeling. A new way of viewing the existence of man permeates the congregation. In the "night which is brighter than the day" there is an indescribable presence of joy. Even if it is only for a moment, the person cannot help but feel that the "day which the Lord has made" is indeed something different. It is different in a sense that there is something present that

all men who have but once partaken of it, they cannot continue to deny. To celebrate the Resurrection in this manner would radically change a person's attitude toward everything in the world. The Church naturally seeks to reveal this glory of the feast. The Church fervently desires to show the world that the splendor of Pascha will produce a different attitude towards life.

Their pilgrimage over and their destination reached, the People of God once more fully participate in the joyous life of Christ.

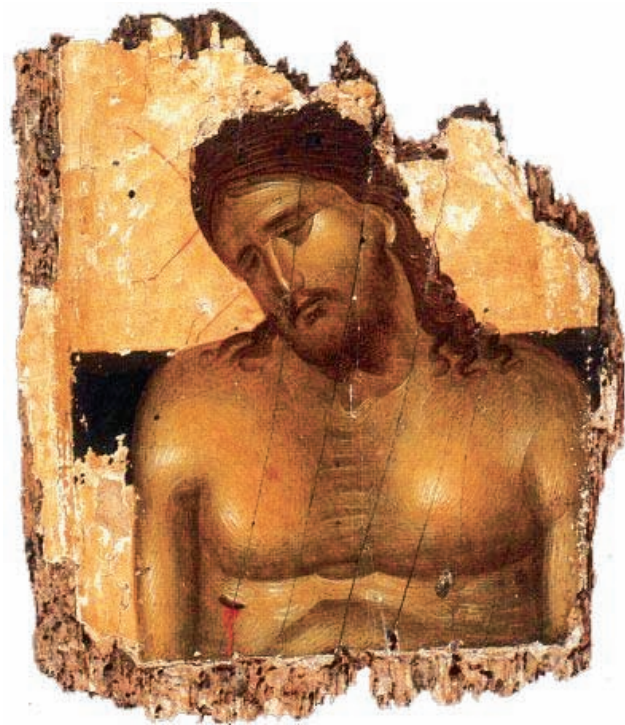
Other Christian denominations continually emphasize the Church's earthly existence as exilic; Orthodox theology, while in no way disregarding the "future and abiding" Kingdom, understands and lives the now of the Kingdom. It is the Kingdom-as-now in which we participate during each Eucharistic celebration; it is the Kingdom-as-now that we know as Christians and believers in Christ; it is the Kingdom-as-now that stretches and expands across space and time.

Thus we return to where we began, indeed to where the Eucharist itself begins: to the blessing of the Kingdom of God, as its content and all-encompassing meaning . . . It means that now, already in this world, we confirm the possibility of communion with the Kingdom, of entrance into its radiance, truth and joy. Each time that Christians gather in the church they witness before the whole world that Christ is King and Lord, that His Kingdom has already been revealed and given to man and that a new and immortal life has begun. This is why the Liturgy begins with this solemn confession and doxology of the King who comes now but abides forever and shall reign unto ages of ages.

This understanding of the Kingdom - indeed, the very essence and reality of the Church - is central to Orthodox theology.

In light of this understanding of Church and Kingdom, one may wonder why Great Lent is necessary. After all, if Orthodox Christians experience the reality of the Kingdom of God during each Eucharistic celebration, haven't we already reached our destination of communion with God? Is the pilgrimage necessary?

The pilgrimage is necessary precisely because we do not always want or recognize His Kingdom. Indeed, rather than live in His communion and love, we have done nothing but forfeit that glory. We remain tied to our fallen world and our sinful state. We cling to our passions instead of clinging to God. Knowing this, the Church gives us Great Lent to assist us in our salvation. We need reminding. The Church is here to remind me of what I have abandoned and lost. And as she reminds me, I remember: "I have wickedly strayed from Thy fatherly glory". In order to continue to experience fully the joy of Pascha and our participation in the Kingdom, we must each year journey through the Sinai wilderness of our sin. We must be made aware of our utter rebelliousness.

Through the intense self-awareness that the journey of Great Lent brings, the people of God are prepared each year to experience the events of Holy Week and Christ's Resurrection from the tomb. We remember that Christ died and rose again; we remember that we can do nothing without Him; we remember that we were baptized into Him and, as such, participate in that very Resurrection. One's entire worldview is transformed:

We are baptized in the death of Christ, shrouded in water to rise again with Him. And for the soul lustrated in the baptismal waters of tears, and ablaze with the fire of the Holy Spirit, the Resurrection is not the only hope but present reality. The parousia [the return of Christ] begins in the souls of the saints, and St. Simeon the New Theologian can write, for those who become children of the light and sons of the day to come, for those who always walk in the light, the Day of the Lord will never come, for they are already with God and in God. An infinite ocean of light flows from the risen body of the Lord.

Remembering - making real Christ's passion and victory over death - transfigures our life. Having been dulled to His glory, we are now awakened; having been ignorant of truth and life, we are now illumined; having been blind to Christ's presence, we now see Him. Ultimately, Orthodoxy is a way of life. It is a continuous acknowledgement of, and participation in, that new life that Christ gave to us through His death and Resurrection.

Each year, at the start of Great Lent, the Church reminds us of our rebellion against God and compares humanity without Christ to Adam weeping bitterly outside the gates of Paradise. Out of love, she calls the people of God to return with her to the Kingdom. The choice is ours; if we are willing to participate, how much more joyously will we proclaim, Christ Is Risen! *Melanie Paulick*

Дорога Великого Посту

Великий Піст. Знову прийшов час Великого Посту. Вже вкотре, з року в рік кожний з нас входить у цей дуже важливий період в духовному житті християн. Скільки разів ми переходили час Великого Посту, але що це змінило у нашому житті? Звичайно, якщо ми щиро переживали Піст, то, напевно, зміни були і залишилися з нами на дальше наше життя. Задаймо собі ще раз і ще раз ці питання: а чому, власне, потрібний *Піст? Для чого Піст?* Що ми розуміємо під Постом? Чому цей час є необхідний у житті Церкви і кожного з нас? Що означає Піст для нас і що він дає нам?

Спокуси

Ми постимо, бо, найперше, сам наш Господь Ісус Христос ішов на пустиню і провів там без їжі 40 днів і ночей. Вкінці цього періоду часу, коли Його організм був вкрай виснажений, Господь допустив до себе злого духа, який спокушав його трьома найсильнішими спокусами, в які впадає людина, а саме: спокуси багатством, славою і владою. Господь переміг їх. Він показав нам, що і колена людина може перемогти ці і будь-які інші спокуси, навіть будучи до краю виснаженою фізично. Бо головну роль у боротьбі із спокусами відіграє не сила тіла, а сила духа, але при одній дуже важливій умові: коли дух людини є поєднаний з Богом. Тобто, коли людина, будучи в єдності з Творцем (в стані освячуючої ласки - без важкого гріха), черпає від Нього усі необхідні сили для життя праведного і боротьби зі злом. Боротьба зі спокусами є нелегкою для тих, хто хоче йти за Христом. Так як сам Христос допускав спокуси до себе, так Він допускає їх і до нас - своїх послідовників - щоб ми перемогли їх (не для того, щоб спокуси перемогли нас, але ми їх). Але чому Господь допускає до нас спокуси? Адже спокуси заважають нам спокійно жити. Як не дивно, але сам Господь сказав: «Неможливо, щоб не з'являлися спокуси» (Лк. 17, 1); «воно й треба, щоб прийшли спокуси, але горе тій людині, через яку спокуси приходять» (Мт. 18, 7).

Спокуса - це ще не гріх, це тільки потяг до гріха. І якщо ми піддамося цьому потягові і почнемо реалізовувати спокусу, то тоді починається гріх: свідоме і добровільне здійснювання зла думкою, бажанням, словом, ділом. Наприклад, сама по собі зла думка, яка є в моєму розумі, ще не є гріхом, але поки не почну добровільно її розвивати, знаючи, що це зла думка. Зла думка переходить в зло бажання (гріховне

бажання) і далі проявляється назовні людини у формі гріховних слів або діл. Такою є логіка розвитку гріха. Тому найкраще боротися і перемагати гріх на стадії спокуси. Найкращий метод боротьби зі спокусами є повна байдужість до них: якомога менше акцентувати увагу на спокусах і бути до них байдужими. Ще в давнину досвідчені монахи радили: спокуса подібна до собаки, яка гавкає на тебе, коли йдеш дорогою. І чим сильніше ти її відганяєш, тим сильніше вона на тебе гавкає. Єдино правильний спосіб, щоб вона швидше замовкла - обернутися і спокійно йти далі, не звертати на неї жодної уваги: погавкає і скоро затихне. Проста порада, але хто пробував застосувати її в житті знає, як це не легко. Тому є ще одна порада: коли буде особливо важко опиратися спокусі - молимося. Один із законів духовної боротьби говорить: не було, нема і не буде такої спокуси, яка би вистояла проти молитви. Молитва під час спокусливих нападів перемагає спокуси будь-якої сили. Тому боротьба зі спокусами є необхідною, щоб ми стали сильнішими духом, зміцніли духовно і морально. «Хто не спокушуваний - той не зрілий» - писав Святий Василій Великий ще в IV столітті.

Тільки не треба себе самого "загартувувати", шукаючи собі спокуси, а навпаки, треба їх уникати: найперша боротьба з гріхом - це уникати нагоди до гріха. Спокуси приходять самі і переважно тоді, коли їх найменше чекаєш.

Крім загартування нашого духа, боротьба зі спокусами також виявляє нам наші слабкі сторони, наші погані схильності, наші немочі.

Час Великого Посту - особливий час у духовній боротьбі. І не тому особливий, що Господь допускає до нас якісь особливі спокуси, а тому, що Він дає нам особливі благодаті, особливу силу перемагати будь-яку спокусу, будь-яку погану схильність, будь-який гріх. Тому в цей період, період посту - ми маємо шанс звільнитися від якоїсь поганої звички, схильності або гріха, які нам заважають жити. Отже боротьба зі спокусами загартує нас і робить стійкішими і відпорнішими до зла, а самі спокуси виявляють нам наші слабкі сторони і схильності до зла.

Стриманість і свобода

Піст без стриманості не є піст. Непривабливе це слово - «стриманість» - для сучасної людини. Сьогодні охочіше хочуть чути слово «свобода». Стриманість і свобода на перший погляд - ніби - протилежні поняття. Але, це тільки на перший погляд. Як не дивно, між цими двома поняттями є досить тісний зв'язок. Християнський піст є одним із сильних засобів, який дає людині можливість стати вільнішою (не абсолютно вільною, бо визволення людини - це процес, який триває все життя). А хто не хоче бути вільним? Вільними хочуть бути всі! Нині людина особливо гостро реагує на обмеження її свободи. Сьогодні є дуже модно говорити про свободу. Це стало ознакою доброго тону і передового світогляду. Але про яку свободу всі нині говорять? Свободу від чого, і що таке, власне, є свобода? Маю на увазі свободу особисту людини. Старше покоління людей пам'ятає, як за часів комуністичного режиму люди мріяли про свободу совісті, свободу слова, свободу зборів і т.п. кращі сини і дочки нашого народу віддавали за свободу України і Церкви навіть те найцінніше, що вони мали - власне життя. Їхні жертви не були марними - сьогодні ми маємо політичну незалежність нашої держави, можемо вільно молитися, безперешкодно збиратися на мітинги і т.п.

Так, в усіх сферах суспільного життя ми стали відчутно свободнішими. Сьогодні, навіть, є свобода для таких речей, за які ми навіть не боролися, і які прийшли до нас непростими гістьми. Маю на увазі свободу пропагувати на всіх засобах масової інформації насильство, розпусту, споживацький спосіб життя, свободу, яка межує із свавіллям, свободу від будь-яких моральних засад, а особливо від християнських цінностей т.п. То невже ми досягли вершини свободи? Невже свобода «робити все, що завгодно» є справжньою свободою людини? Відносно тоталітарних режимів ми стали набагато свободнішими. Але чи по справжньому вільними? Політичне рабство відійшло в минуле, але залишилось рабство гріха (до речі, яке є коренем усіх бід людини), з яким мало хто бореться, про яке дружньо мовчать засоби масової інформації, але до якого нас досить потужно звідусіль штовхають.

То чи стала людина сьогодні насправді вільною?

Гляньмо навколо себе: скільки є серед нас невольників: рабів алкоголю, наркоманії, розпусти, грошей, слави, влади, розкошей і т.п., а скільки є рабів власних немочей: лінивства, обжирства, гніву, заздрості, ненависті і т.п.

Так, є нині свободи політичні, але людина й надалі є пригнобленою. То чого ще нам бракує для повної свободи? Не входячи в дискусію з різними філософськими розуміннями свободи, подивімося, що говорить нам про свободу людини наша християнська віра. Трохи спростивши визначення/дефініцію, яка подається в Катехизмі Церкви можемо сказати, що справжня свобода людини - це є свобода від зла і здатність завжди вибирати добро, яким є воля Господня. Отже в першу чергу, людина повинна бути вільною від зла і гріха, бо інакше всі форми свободи втрачають сенс: що з того, що наші найдемократичніші закони гарантують безліч прав і свобод людині. А ми не можемо забезпечити право на життя мільйонів ненароджених наших дітей, яких вбивають абортми; що з того, що маємо одні із найсправедливіших законів в Європі, а суспільство живе по неписаних законах корупції і обману. Чому не діють людські закони? Бо людина є невольником гріха. Сила людського закону є надто мала, щоб змінити людину настільки, щоб вона стала вільною від гріха. Від гріха людину, якщо вона цього хоче, може звільнити тільки її Творець. Він дав закони, які є умовою людської свободи і дає силу, щоб їх виконувати. І поки людина не зрозуміє, в чому полягає її справжня свобода, доти не перестане бути рабом. Тому неможливим є бути вільним від зла, не стримуючись від нього. Без стриманості людина стає рабом зла, бо зло ніколи не є нейтральним: воно притягує, манить, воно має силу, щоб утримувати при собі людей навіть з найсильнішою силою волі. За злом моральним, тобто за гріхом - завжди стоїть зло особове - злі духи, які тим більше мають право впливати на людину, чим більше людина робить гріхів. Тому не стримавшись від гріха, ніколи не станемо вільними від зла. Мусимо вибирати: або свобода дітей Божих, або рабство гріха, зла і смерті.

(Закінчення на ст. 13)

Християни постили частіше від іудеїв, і піст був майже таким, як і в них, тобто виражався в прояві знаків печалі. Він полягав в тому, щоб їсти не більше одного разу в день - ввечері, утримуватися від вина, солодкого і жирного, проводити день на самоті і в молитві. В книзі "Пастир", шанованій древніми, говориться, що в день посту з самого ранку треба йти на молитву, не вкушаючи нічого, крім хліба і води, роздавати вбогим надлишки від свого майна. З постом завжди поєднувалася роздача милостині. Сам піст служив цьому, тим що зменшував витрати. Пити до вечері вважалося порушенням посту. Хтось зі святих, ідучи на муки, відмовився пити те, що йому піднесли для зміцнення сил, говорячи, що ще не прийшов час перервати піст. Це було в п'ятницю в 10 год. ранку. В перших століттях церковний піст у християн був один раз на рік, перед Пасхою - Великий Піст (Тертуліан, "Про піст"). Церква дотримувалася його в пам'ять про страждання Ісуса Христа, відносячи до себе сказане Ним: *"Але настануть дні, коли відберуть у них жениха, і тоді поститимуть"* (Мф. 9, 15).

Інші пости були тоді довільними (Тертуліан, "Про піст"): піст в середу і п'ятницю кожної седмиці, відповідно Великому Посту, був проявом співчуття до страждань Ісуса Христа, оскільки в середу скликана була проти Нього іудеями рада, а в п'ятницю Він був розп'ятий.

Ці пости відрізнялися між собою тривалістю. Піст в середу і п'ятницю тривав до третьої години дня, тому і називали його напівпостом. Піст в Чотиридесятницю закінчувався після вечірні. Ще був повний піст або повне говіння, коли цілу добу проводили без їжі. Так говіли у Велику Суботу, деякі до неї додавали Велику П'ятницю, інші проводили так три дні, чотири, деякі всі шість днів Страсної седмиці - кожний скільки міг. Повного посту в Іспанії дотримувалися кожної суботи і, додатково, один раз кожного місяця, крім липня і серпня.

Утримувалися від їжі по різному. Одні не їли печеного і вареного, інші їли тільки сухе (Тертуліан, "Про піст"), утримуючись не тільки від м'яса і вина, але і від плодів винних і соковитих, вживаючи з хлібом лише горіхи, мигдаль і т. п., інші задовольнялися хлібом і водою. Такий піст особливо одобрювався під час говіння, як підготовка до мучеництва (Тертуліан, "Про піст"). Деякі не тільки в Страсну седмицю нічого не їли, а навіть впродовж багатьох днів, як говорить Лукіян. В ці незвичайно тривалі пости входили навіть недільні дні, в які за правилами Церкви заборонено було поститися.

У перші століття християнства в Греції і Римі були люди, що займалися різними тілесними вправами для зміцнення тіла, але набагато більше було таких, які шкідливими для здоров'я пороками знесилювали себе настільки, що в розквіті літ виглядали дуже старими. В той же час серед розпусти, яка процвітала в Єгипті і Сирії, були великі постники, що жили набагато довше від інших людей. Правда, у теплих країнах піст не настільки тяжкий, але спостерігалися незвичайні приклади утримання від їжі і в Галлії, і в ще більш холодних країнах - і це вже більш ніж через 100 років після апостолів, тому що багато хто з великих подвижників слідували древнім у пості.

Християни, подібно до іудеїв, вважали піст часом нарікань. Правда, в іудеїв причиною посту була печаль за втратою члена родини, або якась біда. А християни намагалися вникнути в духовний стан речей, і тому використовували піст - цей зовнішній вияв скорботи - для підсилення контролю над своїми почуттями, що сприяє спасінню (2 Кор. 7, 10), тобто покаянню в гріхах. Св. Кіпріян вчить, щоб грішник оплакував смерть душі своєї принаймні так, як втрату улюбленої особи ("Про падіння"), а святий Іоан Златоуст у слові "О умиленні" вживає таке ж порівняння. Крім того, піст вважався корисним для запобігання спокусам, виснажуючи тіло і підпорядковуючи його духу. Тому ті, що постилися, уникали задоволень, навіть дозволених. Всі намагалися бути більше на самоті, більше мовчати, в церкві бути більш уважними, в молитві і читанні - стараннішими.

Навіть не в дні посту трапеза християн була дуже помірною і простою. Їм постійно нагадували: не для того живуть, щоб їсти, а для того їдять, щоб жити (Климент Олександрійський, "Про виховання дітей"), приймати їжу стільки, скільки потрібно для здоров'я і сили щоб трудитися, нехтувати ласощами і приготуванням пишних страв. Вони розуміли буквально і приймали як закон слова св. апостола Павла: *"Краще не їсти м'яса, не пити вина і не чинити нічого такого, від чого брат твій спотикається, або спокушається, або знемагає"* (Рим. 14, 21). Стримування від вина приписувалося найбільше жінкам і підліткам, а тим, що все-таки вживали його, рекомендували розбавляти водою. Якщо хто їв м'ясо, то здебільшого рибу або птахів, але не четвероногих; від крові і задушеного утримувалися всі по забороні Апостольського Собору (Діян. 15, 29). Багато хто харчувалися лише молочними стравами, плодами і овочами. Найчастіше: горохом, бобами, чечевичею. Іноді вважали, що і вони є занадто поживними для тіла, і вживали тільки зелень з хлібом і водою, буквально розуміючи слова апостола (Рим. 14, 2). Розповідають про св. апостола Матфія, що він харчувався одною зеленню, бруньками з дерев і ягодами. (Закінчення на ст. 13)

(Закінчення із ст. 11)

Дорога Великого Посту

Отже, через стриманість Бог визволяє нас від рабства гріха. «Ви бо, брати, покликані до свободи; аби тільки свобода ваша не стала приводом до тілесності...» (Гл. 5, 13), «Поводьтеся як вільні, та не як ті, що з волі роблять покривало злоби, але як слуги Божі» (1 Пт. 2, 16).

Блування

Попри те, що життя християнина - це постійна боротьба зі злом, постійний рух вперед, ми потребуємо зупинки. Зупинитися, щоб перевірити, чи вірно йдемо до цілі, чи не збилися з дороги, чи правильно живемо, мислимо, чи не треба зробити корекцію у своєму житті. Рух - це добре, і життя передбачає наявність руху, але життя духовне - це насамперед рух душі до Бога, і щоб цей рух став можливим, рух фізичний деколи повинен уступити місце тиші, спокою і призадумі. Зупинитися не щоб перестати боротися, але щоб почути. Почути себе і почути Його. Почути у своїй душі. Як почути себе? Адже ми чуємо себе щодня. Але йде мова про те, щоб почути правду про себе: хто я є насправді? Куди йду, чого я хочу від себе, від життя, від Бога? Чого я бажаю насправді, чим живу, що є вершиною моїх бажань і мрій.

Частину правди про нас можуть сказати нам наші ближні (якщо ми готові їх почути). Та й самі ми формально дуже добре знаємо відповіді на ці питання, але проблема в тому, що ми не до кінця чесно даємо на них відповіді, і в першу чергу самим собі. Далеко не кожен з нас готовий відразу сказати правду про себе навіть собі. Не тому, що не знає, а тому, що боїться знати. Боїться побачити в глибинах свого серця далеко не ті бажання і почуття, які сумісні з його уявленнями про себе. Але не біймося почути правду про себе! Правда виявляє справжній стан нашої душі. Найгірше

є, коли ми обманюємо самих себе. Тоді визволитися зі своїх поганих схильностей і гріхів є дуже проблематично. Не знаючи правди - неможливо йти вірним шляхом. «...і спізнаєте правду, і правда визволить вас» (Ів. 8,32).

Але не тільки правду про себе ми почуємо в тишині свого серця. Там в глибинах нашого «я» на рівні сумління, ми знайдемо Його, Того, Хто нас створив, створив для того, щоб поділитися з нами тим щастям, яким є Він, наш Творець. Духовна зустріч з Богом перевищує всякі людські поняття. Вона може тривати кілька секунд, хвилин, але саме цей коротенький дотик душі до Господа найглибше і найдовше змінює людину. Краще один раз відчутти Його в своєму серці, ніж десятки разів почути чи прочитати про Нього.

Отже, піст дає нам також і нагоду краще зрозуміти себе, знайти себе справжнього і глибше торкнутися серцем до Господа, стати ближче до Нього. Підсумовуючи все вище сказане, можна сказати: наскільки серйозно ми поставимося до посту, тобто до самих себе, настільки отримаємо користі від посту.

Ми розглянули тільки кілька плодів, які може нам дати християнський піст, а саме: перемога над собою, над спокусами, гріхами, виховання стриманості і звільнення від злих залежностей, пізнання себе і Бога. Це ще далеко не все, що дає піст. Постячи, в першу чергу завжди треба пам'ятати, що є метою християнського посту. Сам піст не є метою. Піст є засіб, а не самоціль. А мета посту - завжди є Євангельською: стати добрішими, стриманішими щодо гріха і щедрішими на прощення і любов, вміти слухати себе, інших людей і Бога, стати ближчими до людей і до Бога. Одним словом, ми повинні більше уподібнитися до нашого Господа Ісуса Христа. Це є велика мета християнського посту. Без цієї мети немає посту, а є звичайне голодування.

Бажаю всім нам з користю для душі провести час Великого Посту, якомога більше уподібнюючись до Христа терплячого, щоб змогти повніше прийняти Христа Воскреслого.

(Закінчення із ст. 12)

Піст перших християн

Взагалі християни віддавали перевагу тільки стравам дуже простим, в сирому вигляді і без приправ (Климент Олександрійський, "Про виховання дітей"), і не сідали за стіл більше двох разів за день, повністю нехтуючи, за велінням апостолів (Гал.5, 21; Рим.13,13; 1Петр. 4,3) застіллями (гулянками), на яких пиячили. Обід і вечеря, хоч були простими і легкими, але починалися і завершувалися молитвою, що і досі зберігається в Церкві. З цього приводу Пруденцій склав

два гімни, де ясно відображений дух перших століть ("Бібліотека святих отців").

У ті часи було прийнято читати що-небудь протягом трапези. Пліній ніколи не пропускав цієї нагоди, а Ювеналій, запрошуючи одного зі своїх друзів до себе на вечерю, обіцяв йому читати Гомера і Вергілія. Християни ж читали Св. Письмо і, замість розпусних пісень і музики, якими супроводжувалися поганські бенкети, співали духовні гімни (Климент Олександрійський, "Про виховання дітей", "Стромати"). Хоча вони аж ніяк не засуджували ні музику, ні веселощів, тільки б те і друге було благочинним і служило славі Божій.

Кар'єра - мета мого життя...

Зростання - мета мого серця...

Багато з нас у дитинстві мали мрію стати астронавтом, знаменитим футболістом чи просто відомою людиною. Цю мрію ми плекали і хотіли реалізувати якнайшвидше. Ми робили собі літаки, ракети, щоб показати, найперше своїм батькам, що наше бажання не є дитячою фантазією. Батьки, бачачи нашу завзятість, сприяли нам. Коли почали ходити до школи – всі заохочували нас до кращих оцінок. «Ти мусиш бути найкращим, першим, розумним, непомильним», – часто говорили. Саме в такий спосіб в дитячому віці нам закладали перші цеглини майбутньої кар'єри.

Як подає Словник української мови, кар'єра – це швидке, успішне просування у службовій, суспільній, науковій та іншій діяльності. Коли читаєш це слово, то перші враження, які складаються є негативними, бо з ним асоціюються люди, які прокладають собі шлях у житті не дуже моральним способом, про яких кажуть: «По головах інших йдуть до своєї мети». Ми характеризуємо їх як таких, що не мають справжніх друзів, а якщо й мають, то заради вигоди; що прагнуть здобути все, дійти до вершини слави; наполегливо працюють, не зауважуючи нікого навколо себе; не мають любови...

Нехай ці здогадки спонукають нас задуматися, чи моє «християнське» життя не є до цього подібним? За що я змагаюся у своєму, подарованому Богом житті – за славу, вплив, матеріальні блага, місце у суспільстві чи... за справжнє щастя, місце у Небесному Царстві...?

Ми, будучи християнами і живучи у цьому світі, також часто забуваємо слова Ісуса: «Любіть один одного, як я вас полюбив». А чи усвідомлюємо значення цих слів? Господь із любови до нас віддав своє життя, щоб ми його здобули... Якщо ми є християнами, то повинні усвідомлювати, бо бути християнином – означає жити правдивим життям, жити в Христі.

Це нелегко. На такій дорозі зустрічається багато перешкод, які є часто оманливими. Видаються «солодкими» для нас, та в той самий час – шкодять нашому ближньому. Проте ми часто робимо своє. Кожен із нас має свої обов'язки, які прагне виконувати якнайкраще. Так, учень чи студент повинен вчитися, вчитель – навчати, батьки – виховувати і т. д. Щоб такі обов'язки правильно виконати, потрібно жити в Христі. Але в більшості випадків ми не хочемо жити Істинним Життям. Кажемо: «Ще не час», «це не про мене», – і гірко помиляємося. Пригадаймо, скільки разів не «вдалося» піти до церкви у неділю через втому від навчання, праці або ще чогось; скільки разів шкодували збудити вранці своє чадо, бо «ще за життя встигне». Так, навчання і виховання є важливе, але не важливіше від Літургії. Таких прикладів можна наводити багато, але результат буде один – ми вчимося бути ідеальними учнями, студентами, працівниками чи батьками, але не вчимося жити в Бозі. Наше прагнення бути найкращими у всьому земному так засліплює нас, що забуваємо про все духовне. Потрібно пам'ятати, що тіло без духа – ніщо, як і дух без тіла – ніщо, вони єдині. Якщо тіло хворе, то й дух хворий і навпаки. Тому й буває час, що наша світська кар'єра перешкоджає зростати у духовній «кар'єрі». А причиною є те, що ми не хочемо допустити Бога до наших обов'язків, нашого життя. Ми воліємо розділити те, що неможливо розділити. Часто кажемо: це місце для мене, моїх проблем, а те – для Бога. Забуваємо, що Господь – всемогутній і може допомогти нам у всіх проблемах. Однак ми не хочемо Його допомоги, прагнемо зробити все самі. Тому й наші проблеми завжди вирішуються негативно. А коли б ми пожертвували Господу наше життя, то віднайшли б його ціль,

(Закінчення на ст. 15)

ВЕЛИКИЙ ПІСТ -

ЧАС РОЗДУМІВ, ЧАС МОЛИТВИ, ПОКАЯННЯ І МИЛОСТИНИ

Входячи у Великий піст, підкріпімо свою душу настановою про піст преподобного Єфрема Сиріна: *“Возлюби вбогість Христову, щоб в ній збагатитися тобі Христовим Божеством. Возлюби найкращий піст - справу, достойну похвали та боговгодну. Піст - це колісниця, що возносить на небо. Піст народжує пророків, робить мудрими законодавців. Піст є добрим охоронцем душі та корисним для тіла.*

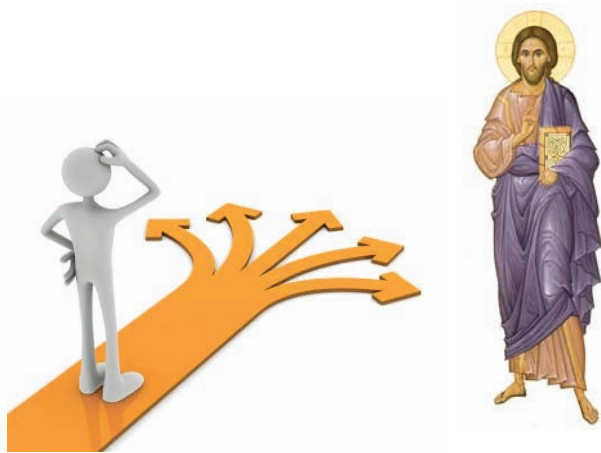
Піст є зброєю мужніх, школою подвижників. Піст відбиває спокуси, сприяє подвигів благочестя; він є супутником трезвіння, джерело цнотливості. Піст - мужність у боротьбі. Піст гасив вогненну силу. Піст підносить молитви до неба. Піст є матір'ю здоров'я. Піст - наставник юності, краса старців, добрий супутник мандрівникам. У тих, що постяться, тіло чисте й душа дорогоцінна... Тому полюбімо його й ми, щоб і нам бути прийнятими в оселі праведників.

Будемо втікати від розкошів, від пияцтва з галасливим сміхом. Там, де пияцтво, не має місця Господеві. Пияцтво віддаляє від нас Духа Святого. Піст - це мир в оселях. Піст - піклувальник та охоронець дівства. Піст - шлях до покаяння. Піст є винуватцем покаяння сліз. Піст не любить світу та його суєтності.”

Тому не будемо, постячись, втрачати мужності. Піст не допускає злопам'ятства. Ті, хто збирають у своїй пам'яті образи та заподіяне зло, хоча, за зовнішнім виглядом, моляться та постяться, схожі на людей, які черпають воду та вливають її до розбитої бочки. Не

воно стало б радісним, без негараздів. А якщо вони й траплятимуться, то вже не будуть такими страшними, бо з нами буде Бог.

Господь завжди робить крок назустріч, а чи зробимо цей крок ми — залежить від нас. Він не хоче багатьох молитов, які ми часто говоримо як скоромовку, а хоче простого слова «ТАК». Так, Господи, дій в мені, щоб я міг жити в Тобі. Тоді наші діла будуть Йому угодні. Але чому ми так не робимо?! Про Нього

приймає Господь молитви від того, хто тримає зло на брата.

Кожна постанова яку робимо на великий піст має бути виконана нами і підкріплена ревними молитвами, а також при можливості, утриманням від їжі.

Дотримуючись посту потрібно пам'ятати, що він відрізняється від звичайного голодування своєю духовною складовою. А тому той, хто постить, повинен більше уваги приділяти своєму духовному життю: молитися в храмі і вдома, читати Святе Письмо та християнську релігійну літературу, обмежити все те, що відволікає від спілкування з Богом. Якщо хтось перебуває у сварці чи тримає на когось гнів - необхідно примиритися з цією особою, бо гріхи гордості, гніву, осуду, ненависті, злоби позбавляють того хто постить всіх плодів його праці.

Якщо є можливість, то бажано було б протягом посту щодня бувати у храмі, хоча б на короткий час - для того, щоб помолитися і попросити у Бога допомоги у проходженні цього духовного і тілесного подвигу. Необхідно також щонеділі бути зранку на Божественній літургії, а по можливості відвідувати і інші богослужіння, розклад яких ви можете довідатися в самому храмі. Кожний християнин в час Великого Посту повинен постійно приступати до Святої Тайни Євхаристій (Причастя), щоб постійно перебувати в Освячуній Ласці Божій, яка потрібна для подолання всіх наших слабостей в час посту.

(Закінчення із ст. 14)

Кар'єра - мета мого життя...

Зростання - мета мого серця...

згадуємо тільки тоді, коли наступають серйозні проблеми. Ми хочемо спочатку забезпечитися матеріально, а вже тоді, можливо, і про Бога згадати. Утім ніколи не задумуємося, що те «колись» може і не настати. Так, як проведемо сьогоднішній день, так і проведемо цілу вічність. Якщо проведемо його з Богом, то й продовжимо це перебування у небі, але якщо — в погоні за скарбами світу, то й за це буде відповідна заслуга.

Зараз ми перебуваємо в часі, який називається Великим постом. Свята Церква заохочує нас роздумати над собою і своїми ділами. Подивитися, чи справді я живу Правдивим Життям? Чи мої діла є гідні християнського життя? Чи обов'язки не замикають мого серця перед Богом? Чи живу і зростаю у Ньому? І якщо відповідь буде негативна, то маємо можливість вже відтепер змінитися і провести цей піст як істинне зростання («кар'єру») у Господі.

Миколай ДОБРУЦЬКИЙ

“The Problem of Evil” or is it “The Paradox of Free Will”?

Rev. Dr. Michael Danczak, D.P.M., MA

University teaching has exposed me to a number of persistent philosophical and theological questions that the youth of our nation (probably all nations) ask and to which, for the most part, they do not receive adequate answers. This lack of philosophical and theological education, more often than not, causes them to develop opinions which are predictably hostile to the basic concepts of morality, religion and God.

The single most asked question, in a variety of forms, is: “If there is a God, why does He permit evil to exist?” To the students an obvious dichotomy exists; God, who is described as eternal, perfect, omnipresent (ever present), omniscient (all knowing) and omnibenevolent (all merciful), appears to accept that harm is regularly perpetuated upon mankind, in a multitude of ways, by tacitly refusing to intervene in the affairs of mankind to prevent injury.

This area of philosophical discussion is commonly referred to as “The Problem of Evil” and most of the responses proffered for the quandary are incredibly inaccurate on both the theological and philosophical levels. In this discussion, I am going to address those difficulties from predominantly a generic philosophical and theological level. I am going to avoid references to Scripture and Holy Tradition, in the context of Orthodox Christian, response, until the later parts of the discussion, so that I can address the question from a “non-religious” and more philosophical point of view. I will also attempt to avoid other references to Christian thought until later treatises in the discourse; in this way, the discussion will center on the logical “academic” responses to the problem which are predicated on a questioning of God and His role, or lack thereof, with regard to the presence of evil.

One may ask, as a Priest, shouldn't you utilize an Orthodox Christian perspective to answer these young people as they in essence question their presumably Christian Faith? Why should you provide the answer to these types of questions by utilizing a more philosophical rhetorical style of argumentation instead of theological justification? The answer to the first question is **no**; generally when these types of questions are posed, the inquirer is not asking from a theological point of view; they are living in a world which has rejected most aspects of religious discussion; they have developed a deep, sometimes deserved, distrust of “organized religion.” These young people have become “spiritual:” in that they believe in a God-like deity but they are uncertain of the specifics of their presumptive “belief.”

The “Books of Wisdom” (the Hebrew Bible, the Christian Bible, the Koran, the Hindu Vedas, etc.) are looked upon very suspiciously as sets of myth and legend which are subject to widely varied interpretations and are therefore

unreliable, as are the various rituals and traditions held by any given religion. The standard for rhetorical examination that these young inquirers hold is that of rational and logical thought - philosophical thought which does not revolve around, what to them are, dusty texts and questionable histories and traditions but around clear principles of reason and judgment.

Are these neophytes wrong? No, not really; they are exuberant in their newly discovered intellectual freedom; they are not encumbered by the required beliefs of previous generations; they can seek enlightenment on their own terms and “discover” new ways of viewing the world. This entire set of notions sends tremors of fear through, the “older” generations, who incidentally have forgotten that they had done exactly the same thing in their youth that these young people are now exploring; their elders consider these members of the younger generation as impulsive and unsettled, not accepting any belief that they have not intellectually challenged, dissected and examined; but this exposition is nothing new; Aristotle wrote of this observation in his treatise on Rhetoric (ca 350 BCE): “*They think they know everything, and are always quite sure about it; this, in fact, is why they overdo everything.*”

But, this very same universal characteristic of intellectual curiosity in our youth is the very reason why you must put forth your argumentation in a rational rhetorical fashion, hoping to provide insight to developing minds so that they may see the reason and logic of your position; it is in this way that they become comfortable with the facts and accept them not based upon a

pronounced *dictum*, or blind faith, but upon the reasonable and rational self-affirming defensible truth of the affirmed position which hopefully will lead them to a real self-confirmed apologetic faith which can be conveyed to others on a rational basis. This is how St. Basil the Great, St. Gregory of Nyssa, Blessed Augustine and many other Church Father approached the area of apologetics and the building of faith.

In order to properly begin the philosophic examination of the questions involved in the discussion of the "problem of evil," a definition of the terms and presumptions which are to be utilized within the framework of the argumentation must be established. This step is necessary in any philosophical discussion because while we may appear to be speaking and writing in the same language, in this case English, we may not have the same understanding of the nuances and implications of the terminology which are being put forth. Another way to state this that, while we may be technically be communicating in the same language, many times, we have no understanding of exactly what the other party is saying.

First, we must agree that the basic presumption for the discussion being undertaken concerns the concept of an all knowing, all merciful, eternal and perfect being which is known as God. This is the initial presumption that is stated in the problem of evil: "If there is a God..." The definition of the term God becomes vitally important; the assumptions present in the initial premises concerning God were stated previously: eternal, perfect, omnipresent, omniscient and omnibenevolent. From these assumptions, inferences can be drawn regarding the "nature" of God; first, when you attempt to consider the visualization of perfection, you realize that there is no human conceptualization which can appropriately describe the state of being perfect; therefore, the conclusion that is that God is ineffable and incomprehensible is an obvious and rational premise. Secondly, there is no known mechanism by which a being can be everywhere and know everything in the existent universe; therefore, an inference is that God must be transcendent is also a realistic statement.

Since the transcendence, ineffability and incomprehensibility of God have been established within the context of this discussion, we must examine the reaction of some of those involved in the discourse on the relationship of God and evil: believers in God and atheists. To an atheist, the concept of an inconceivable and incomprehensible being is problematic because there is no way to scientifically or tangibly establish, either directly or indirectly, the existence of such a being; there are no physical or mathematical limiting parameters to incomprehensibility or inconceivability which allow for a cogent and logical empirical examination of the existence of God. The scientific method is not applicable to the consideration of a supernatural deity because the undefinable is not testable and is therefore unfalsifiable; this is a valid statement within the area of scientific inquiry.

If a phenomenon cannot be subjected to repeated

controlled scientific examination and observation, the existence of the phenomenon cannot be disproven, so to a scientist, the effects of the phenomenon must be disregarded. This does not mean that such phenomena are non-existent; it just establishes that they cannot be subjected to controlled study; however to atheists, based solely upon the lack of physically limited criteria, God cannot be considered to be a valid being and any action which could be attributed to Him must be denied. In actuality this is a misinterpretation of the philosophy of science but that is a topic for later discussion.

The other extreme of reaction to the notions of ineffability and incomprehensibility is found in some groups of believers; to these individuals, the stated concepts pose a dramatic religious problem because, to them, incomprehensibility and ineffability does not allow for a personal identification of God. Human beings have an eagerness to visualize and coherently interact, in terms which are understandable to them, with that which they hold in high esteem; this overwhelming desire for understandability causes these individuals to attempt to describe God as a perfect version of themselves. As a result, there is an imposition of human characteristics upon God with the aim of defining and parameterizing His nature and His activity in terms of a human paradigm. The process of the humanization of any non-human entity or concept is termed anthropomorphization and when it is applied to God, except in the Incarnation of Jesus Christ, it represents a refutation of the transcendence of the Godhead.

Each extreme of the above noted attempts at the reconciliation of the extant nature of God with one's personal ideology creates a situation where the valuation of God is in some way diminished. Philosophically, when an object, action, person or idea has a great deal of importance, or value, the concept is considered to be good; therefore, since the transcendence, ineffability, and incomprehensibility of God are of penultimate value, He can be considered to be the ultimate good. The denial or anthropomorphization of God creates a situation where there is a diminution of the absolute goodness of God; accordingly this action must be considered to be the obverse of good, or evil.

Another consideration with regards to the "problem of evil" concerns the creative activities of God; a supreme being can logically be presumed to create only that which has a superior value and consequently the creation must be acknowledged to be good. This means that any action, or thought which demeans, detracts or diminishes the value of either the creator or the created must also be recognized as evil.

The first essential aspect of any discussion regarding evil is its causation. An evil activity is a volitional action in which there is an intent at reducing the value of someone or something or in other words it is the attempt to make something less good; since, it is logically incongruous that a perfect being would engage in any proposition against the order which he has created, any evil that is committed against

either the creator and the created order cannot have its origins in the creative action or intent of that supreme being. For this reason, the only conclusion which can be drawn, either intuitively or deductively, is that any evil, which is present within the created realm, must be caused by activity coming from within that realm.

This means that evil is the result of the actions of the created and not the creator. Since God is accepted to be the creator within the context of this argument, He could not have logically created evil nor could He be considered the causative agent. Evil, then, becomes a manifestation of actions by imperfect created beings irrationally exercising their Free Will, or ability to reason, while making decisions which, either directly, or indirectly, through a lack of respect for any aspect of creation, demean or attempt to demean God or that which He created.

The second aspect of evil which must be explored is the "reason" that a perfect and unimaginably good God would allow a process, such as evil, to exist, regardless of its origin or method of generation. The answer to this question is based upon a number of observations. To start with, we must consider that evil before God is an absolute consideration; there can be no gradations of evil before God due to the perfect ineffable state of His nature. To establish this premise, a rhetorical question must be asked: "With full reflection regarding the perpetration of evil toward an undefinable being, how does one decide which demeaning acts are the most serious?" It becomes apparent on careful consideration that there is no answer possible to that question; therefore the only possible response is that all evil carries an equal weight before God. (N.B. This alone is a chilling proposition with regards to our Salvation)

Within mankind, however, there exists a relativistic classification of evil with some thoughts and actions being thought of as causing more of a diminution of importance or goodness of some aspect of the created realm. This view establishes a hierarchical classification of harm based upon the perceived impact of any evil activity on a specific group of human beings; this conceptualization introduces a relativism into the human consideration of evil; such an effect is noted in the cultural approaches to any action which may be considered evil. For example, currently in Western cultures, intimate premarital "encounters" in couples is not considered to be a major social ill thus demonstrating a minimal level of "evilness;" while, in some Islamic countries, that utilize varying degrees of Sharia Law, the penalties for the same conduct can range from a private rebuking to ostracization to death by stoning revealing a larger gradient of perceived evil, from minimal to extremely severe.

The formulation of evil in either of the above perspectives, the divine and the human, involves the exercise of Free Will by a sentient being. As choices are made, consequences are derived; some of these derivations are essentially neutral, causing little or no disruption in our lives

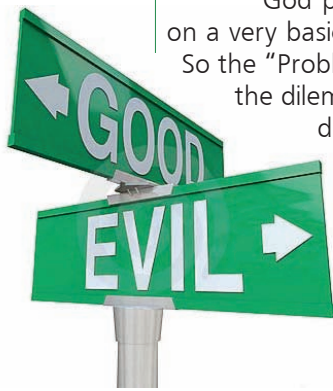
or the lives of others; while, others may provide a benefit or improvement in the circumstances of the lives of everyone. Unfortunately, there are other options which are taken in the deliberative process which cause harm, or create evil. This is the conundrum of Free Will; sometimes a decision which benefits one party will result in harm to others.

Sentient beings, by their very nature, have the ability to make choices which can allow them to expand their consciousness and make discoveries about themselves and their environment; this is how these beings would possibly improve their overall situation. Regrettably, this ability also means that evil will necessarily be present due to poor and selfish choices. This also means that there is only one way to prevent the existence of evil; that is to preclude that ability of perceptual beings from making choices and the only way to accomplish this would be the elimination of discretionary thought. The obviating of Free Will would by necessity fundamentally change the nature of the created beings; consciousness regarding one's self and his surroundings would be eliminated; the capacity for self determination would be destroyed as a result humanity would be annihilated.

So as contradictory as it may seem, God must logically allow evil to exist in order to preserve Free Will and in accordance, humanity. For within mankind, good and evil share a common root; they are part of a continuum of thought and action which provides both pleasure and suffering to humanity. The continuum forms mankind by providing direction and consciousness. It allows us to recognize goodness and beauty but simultaneously it permits us to become self centered and selfish; we commit heinous acts upon one another and see the ugliness that can develop. It forms what we can call our conscious because the rational aspect of Free Will allows us to see the difference between the pleasure of good and the pain of evil so that we can develop remorse over our actions.

As strange as it sounds evil has an element of goodness that must be appreciated from a distance; it engenders both an immediate fear of its perpetration and a long standing apprehension of its consequences and especially of its perpetuation. It gives us an appreciation of the even the slightest good; it allows us to create art, music, literature and poetry; it permits us to wonder at the scientific workings of the world around us while at the same time appreciating its aesthetic value.

God permits evil because it has a purpose and that on a very basic level, it has value and therefore a goodness. So the "Problem of Evil" is an illusion; the real statement of the dilemma is: "If evil is a choice of our Free Will, why do we keep choosing to elect it?"

TO BE CONTINUED

Rev. Dr. Michael Danczak, D.P.M., MA (Theology) is the Pastor of St. George Ukrainian Orthodox Parish in Minersville Pennsylvania and is an Adjunct Professor of Theology, Philosophy and Biology Alvernia University and an Adjunct Professor of Biology at Lehigh Carbon Community College.

Шлях від смирення до примирення з ближнім... або Час підготовки до Великого Посту

Великий піст займає значну і особливу частину в житті християнина, тому, перш ніж вступити у цей важливий період, Церква дає час підготовки. Згідно з богослужбовою книгою Великого Посту — Постовою Тріоддю, чотири неділі, які готують вірних до посту, подають образи Митаря і Фарисея, Блудного сина, сцени Страшного Суду та вигнання прародичів Адама і Єви з Раю.

Перші чотири неділі показують, яким має бути піст. Акцент не ставиться на тілесну сторону, а на приготування до духовного посту. Можливо, це підготовка спочатку внутрішнього стану людини, який буде основою для посту тілесного. Фізичний піст має бути наслідком внутрішнього спрямування особи йти шляхом посту. Саме тому чотири неділі перед Великим Постом спрямовані на те, аби людина почала задумуватися над тим, як вона молиться, як вона живе. Акцент ставиться на духовний стан людини.

Перша неділя у притчі про Митаря і Фарисея вказує на початкову ступінь духовного життя і відповідає на запитання: як потрібно наближатися до Бога. Основними настановами тут являються смирення, терпеливість і приношення Богові «духа сокрушеного». Бути смиренным означає посідати дар мудрості, вміння бачити свої недоліки і слабкості, не дозволяти собі бути гордим: «Бо він принизить того, хто несеться вгору, а смиренний очима буде в нього врятований» (Іов. 22:29). Тут важливим є розуміння смиренності: в книзі «Духовне життя» говориться про смиренність не як підкорення волі чи знеособлення, а про впевненість у любові Божій, яку людина відчуває у собі і повністю їй віддається. Митар бачив своє життя грішним, він нічим не міг похвалитися перед Богом, а лише надіятися на Його милосердя і ласку. Митар відчував потребу Божої присутності у своєму житті, тому він приходив на молитву і просить, не осуджуючи нікого і нічим не гордуючи. Вже перед початком посту

людина повинна уподібнитись митарю, який зі смиренням припадав до Бога, і поєднати це із добрими вчинками фарисея. Тому, час підготовки починається із добрих діл і одночасно відкинення всякого вивищення, пиhi чи осудження других.

Наступним етапом приготування є покаєння, визнання власної немочі та гріховності, заклик до Бога про помилування та прощення гріхів. Притча про Блудного сина дає чудовий приклад милосердного Батька, який завжди чекає навернення грішника і готовий йому простити, але щоб той лише визнав свої провини і сам захотів прощення та повернення до Отчого дому. Людина не повинна боятися визнати перед собою і перед Богом всі свої немочі. Немає жодної потреби виявляти свої інтелектуальні здібності чи красномовність, щоб прикрасити своє розкаяння, але лише повна довіра до Господа. Церква у другу неділю підготовки до Великого посту наголошує на великому милосерді Бога. Про блукання можна говорити лише тоді, коли є можливість бути знайденим. А те, що ми заблукали, відкривається нам у світлі доброти й прощення.

Наближаючись до Великого посту, Церква щораз більше і частіше наголошує на пості не лише для душі, але і для тіла. В Неділі М'ясопусну і Сиропусну забороняється вживання спочатку м'ясних, а потім молочних страв.

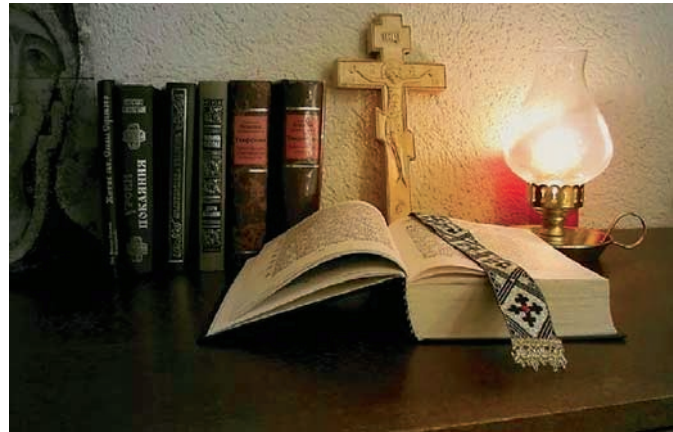
У Євангелії третьої неділі М'ясопусної згадуються події Страшного Суду. Людина може уявити собі, що чекатиме на неї після смерті в залежності від того, як проведе вона своє життя. Символічні картини страшних мук змушують кожного задуматися над своїм життям. Людина ставить собі запитання, чи варто грішити зараз, коли такі страшні будуть наслідки. Кожен перебуватиме в страху і тремтінні, коли почує такі слова: «Ідіть від мене геть, прокляті, в вогонь вічний, приготований дияволу і ангелам його» (Мт. 25:41). Але

існує можливість виправитись, роблячи добро ближнім. Господь буде судити за вчинками. Тому, покавшись і отримавши прощення гріхів, потрібно збагачувати своє життя добрими справами.

Остання неділя перед Великим постом — Сиропусна. У Постній Тріоді оплакується гріхопадіння та вигнання Адама і Єви з Раю. Оскільки людина знаходиться вже на порозі посту, вона ясніше бачить необхідність найшвидше розпочати піст, адже саме порушення посту було причиною першого гріху, вчиненого на землі через непослух і нестриманість. Важливість посту для спасіння є настільки великою, наскільки великою і небезпечною є загроза втрати Божої ласки та перебування з Ним при недотриманні цього посту. Прощення гріхів іншим і буде визначати прощення наших гріхів Отцем Небесним. Піст не має виявлятися зовнішньо і бути причиною вихвалання перед іншими. Це повинен бути період збирання скарбів духовних, а не земних, бо «де твій скарб, там буде і твоє серце» (Мт. 6:21).

Неділю Сиропусну ще називають Неділею Прощення — через церковну традицію перепрошувати один одного перед початком посту. Щоб вступити у цей святий час, метою якого є примирення з Богом, треба примиритися з усіма. Слідкуючи за розвитком тем у Постовій Тріоді, можна прийти до висновку, що перед тим, як примиритися з ближніми, потрібно примиритися зі собою, розібратися у собі. Адже, прагнучи щось змінити, просити в когось прощення — завжди потрібно починати з себе.

Але стоїть важливе питання самого характеру посту: це особиста справа кожної людини, чи піст має практикуватися у спільноті. Звісно, немає однозначної

відповіді та їй бути не може. Підготовлення до посту починається із звернення до кожної людини зокрема, але наприкінці підготовляючого етапу акцент зміщується у напрямку до ближнього, на прощення інших. Тому, незважаючи на те, чи має людина намір провести піст у спільноті чи ні, вона повинна індивідуально і самостійно почати приготування до посту. Будь-яка справа вимагає особливого підходу, тим більше, коли йдеться про справу духовної зустрічі із страдаючим і воскреслим Христом.

Шлях приготування до Великого посту вимагає особливої уваги. Кульмінаційним моментом є прощення ближнім. Звісно, найкращим підтвердженням духовного виправлення є добрий вчинок, який не є спричинений нічим іншим, як лише свobodною волею та внутрішнім настановленням до добра. Тому, умовою чи навіть необхідною причиною посту є молитва і милостиня. Ці три речі є взаємопов'язані: піст повинен вивільняти нашу духовну енергію для добрих діл. *Христина Жукровська*

**“Follow Me”
LENTEN RETREAT
focusing on the Services of Great
Lent**

Sponsored by the Ukrainian Orthodox League
Open to Adults and Adolescents

SATURDAY, MARCH 24, 2012

**Speakers include:
His Grace Bishop Daniel
Mother Raphaela
Fr. Bazyl Zawierucha**

**New location!!!!
St. Francis Center for Renewal
395 Bridle Path Road
Bethlehem, PA**

Retreat registration rate \$40
(late rate registration additional \$10 if mailed after 3/10/12)
Retreat is one full day including all meals, breakfast, lunch and dinner.

For more information contact: Oleh or Natalie Bilynsky at
nsufler@aol.com call - 610-892-7315

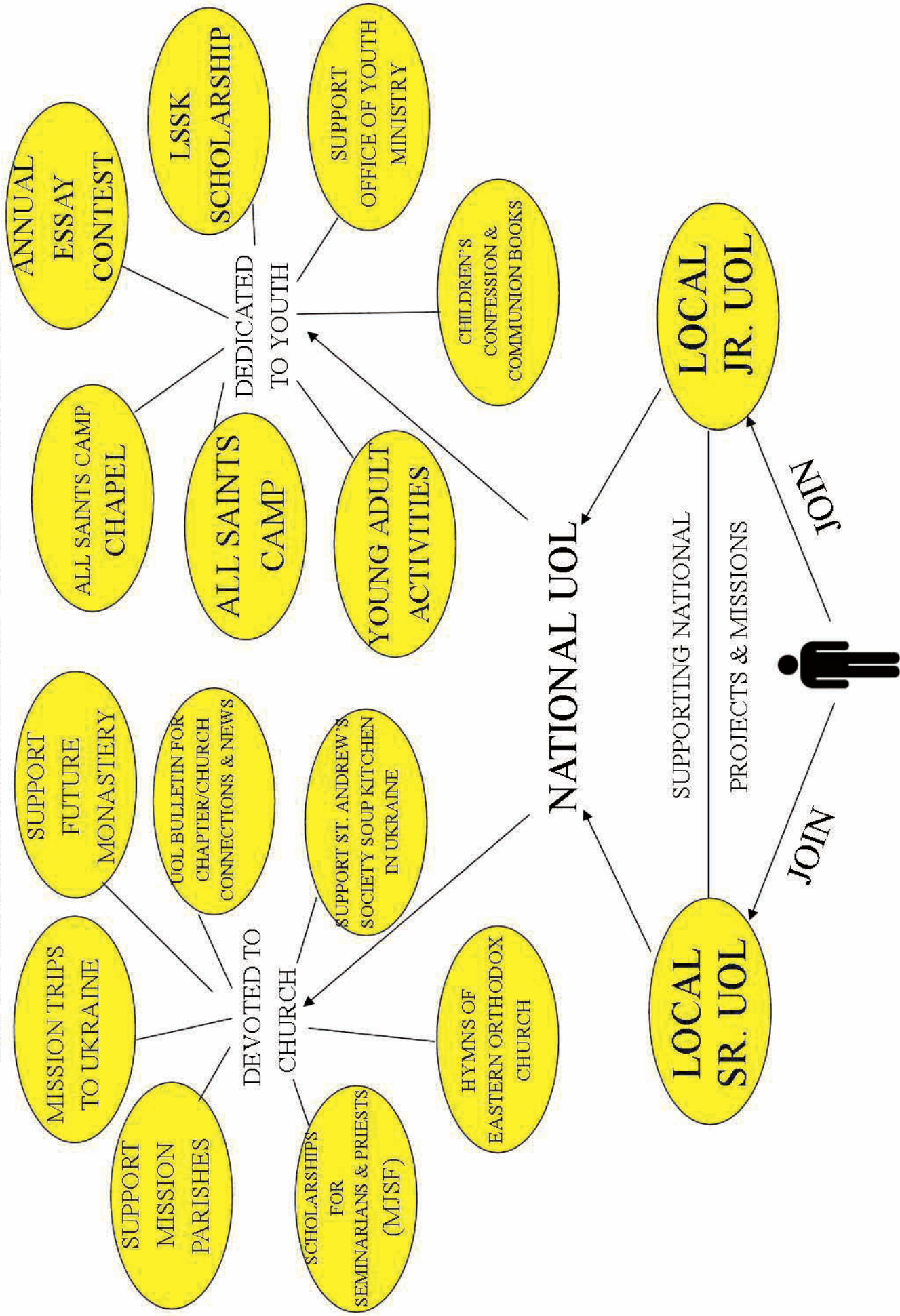
*Are you part of the
bigger picture?*

Join the Ukrainian Orthodox League and be a member that participates in accomplishing great things! Each project could not have been done without the wisdom and strength provided by its members throughout the USA. You can become a Member-at Large or start your own chapter. **Join today! It is never too late!** This is the only organization of our church to include all family members. Visit our website for membership information www.uol.orthodoxws.com or email Pam Scannell at wscannell@stny.rr.com.

ARE YOU PART OF THE BIGGER PICTURE?

JOIN THE UKRAINIAN ORTHODOX LEAGUE—ATTEND THE UOL CONVENTION

Ukrainian Historical and Educational Center

www.UkrHEC.org

Christ is Born! Glorify Him!

Христос народився! Славмо Його!

М. Levyts'kyi. Holiday postcards from the series "Ukrainian Christmas Carols", 1947. Published by Ivan Tyktor (Innsbruck, Austria). From the personal collection of Patriarch Mstyslav.

М. Левицький. Святочні відкритки від серії "Українські колядки", 1947. Друкарня Івана Тиктора (Інсбрук, Австрія). З персональної колекції Патріарха Мстислава.

Upcoming Events

- **Pysanky (Ukrainian Easter eggs).** March 26, 7pm: lecture and demonstration by master pysanka-writer Sofika Zielyk at the Franklin Township Library. March 31: hands-on workshop for ages 12-adult at the Metropolia Center, time to be announced.
- **The History of the Eastern Christian Icon:** lecture at the Metroplia Center. March date to be announced.
- **Lemko-region genealogy:** a workshop with Michael Buryk. April 29, time and location to be announced.

Dates and times are subject to change. Follow us on Facebook or on our website (www.UkrHEC.org) for up-to-date information, or call 732-356-0090.

У майбутньому

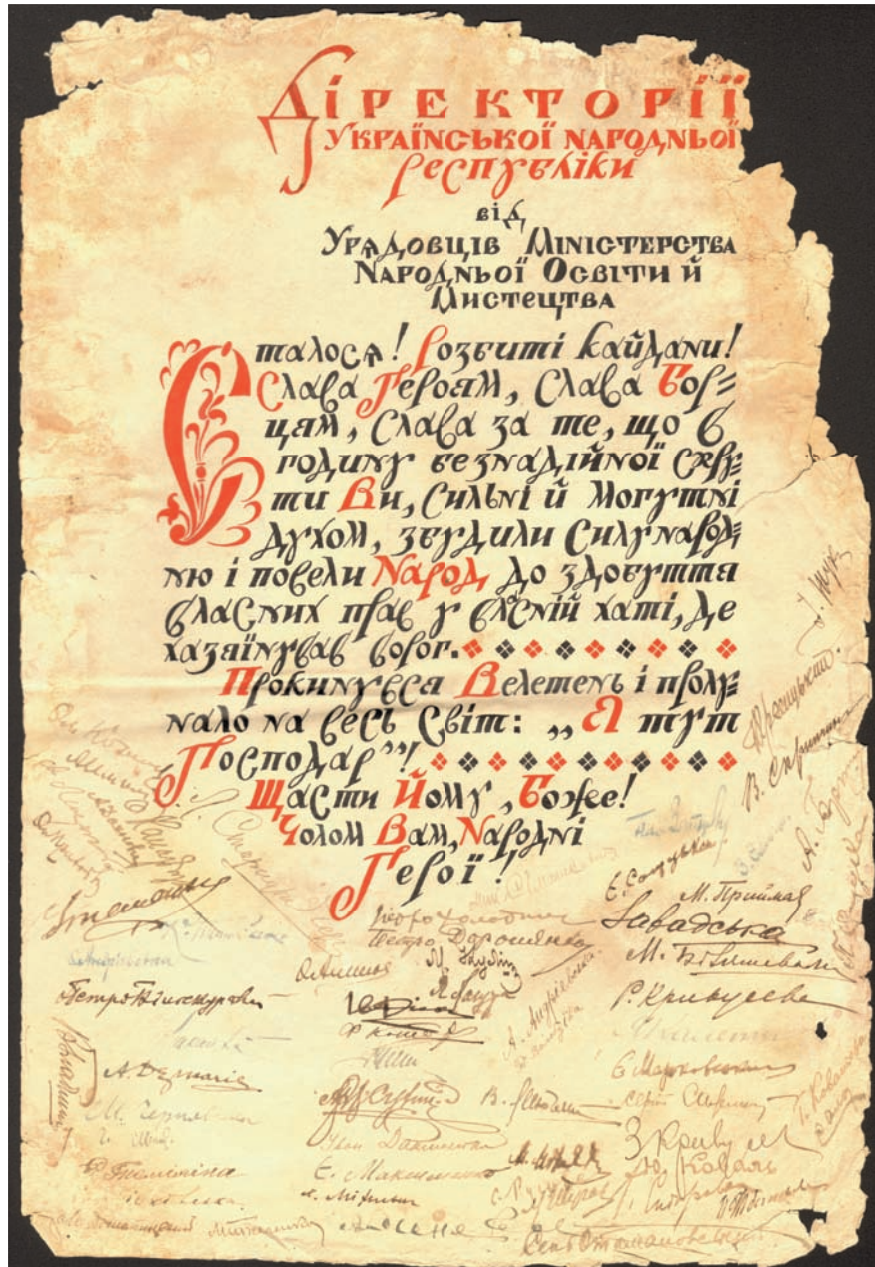
Лекція Володимира Мезенцева про архітектурні реконструкції та археологічні розкопки козацької доби. 12-го лютого, 1:30 по полудні при центрі Митрополії. Додаткова інформація буде подана на Facebook і на нашій інтернет-сторінці (www.UkrHEC.org), або зверніться по телефоні на число 732-356-0090.

Support the Ukrainian Historical and Educational Center. Send in your tax-deductible contribution to the Museum Building Fund or visit our website to contribute online.

www.UkrHEC.org

Підтримуйте Історично-Освітний Центр. Перешліть вашу пожертву на будівельний фонд музею, або пожертвуйте на нашій інтернетній сторінці.

H. Narbut. Certificate, 1918. Ink on paper. 25 x 37 cm. Collection of Patr. Mstyslav, from the estate of his uncle S. Petliura.

Г. Нарбут. Грамота, 1918. Чорнило на папері. 25 x 37 см. З колекції патр. Мстислава, одержав від дядька С. Петюри.

Translation of the Ukrainian text:

To the Directorate of the Ukrainian National Republic from the officers of the Ministry of Public Education and Art

It has happened! The chains are broken! Glory to the heroes. Glory to the fighters. Glory to you, strong in spirit, that in the hour of hopeless difficulties awakened the strength of the people and lead the nation in gaining its native rights in its native home, where the enemy had been master. The giant has awakened, and his voice has echoed throughout the world: "I am the master here!" May God grant him luck! We bow down to you, national heroes!

Celebrating the 94th Anniversary of the First Declaration of Ukrainian Independence

On January 22, 1918 the Central Council of Ukraine (the *Tsentral'na Rada*) issued its "Fourth Universal", proclaiming the independence of a sovereign Ukrainian National Republic (UNR). Thus began a tumultuous time in which three governments rose and fell in quick succession, finally ending with the annexation of Ukraine into the Soviet Union.

From that period is this certificate that was presented to Symon Petliura and other high-ranking officials of the "Directorate" (the last of the three governments) by the UNR's Ministry of Public Education and Art. This handsome (albeit damaged) document was hand-lettered by the artist and illustrator Heorhii Narbut.

Narbut was born near the historic town of Hlukhiv in northeast Ukraine, studied art in St. Petersburg and Munich, and is best known for designing the UNR's national seals, postage stamps, and paper currency. He died of typhus at the age of 34 less than two years after creating this certificate.

Among the signatures on this document is that of the well-known Ukrainian Impressionist and neo-Byzantine artist Petro Kholodnyi, who at the time was serving as deputy minister of education for the UNR.

Пам'ятаймо 22-го січня!

Почесна грамота з наших музейних фондів подана членам Директорії (разом із Головним Отаманом С. Петлюрою) від Міністерства Народної Освіти й Мистецтва УНР. Грамота ручно розписана художником-графіком і ілюстратором Георгієм Нарбутом.

Нарбут народився біля Глухова на Сумщині і вивчав мистецтво в Петербурзі і Мюнхені. Він відомий як автор перших українських державних знаків, банкнот, і поштових марок. Нарбут помер від тифу в 34-му році життя, лише два роки після розпису цієї грамоти.

Серед підписів на цьому документі є підпис відомого маляра-імпресіоніста Петра Холодного, який на той час займав посаду заступника міністра освіти УНР.

PROGRESS WITH THE ESTABLISHMENT OF THE HOLODOMOR MEMORIAL CONTINUES

Washington, DC (U.S. Holodomor Committee)

The procedures associated with the establishment of the Ukrainian Genocide (Holodomor) Memorial in Washington, DC are steadily progressing. Since late October 2011, and the first in a series of hearings held on the design concept of the Ukrainian Holodomor Memorial, the month of December was inundated with Holodomor Memorial-related activities including a presentation of the concept designs to the National Capital Planning Commission (NCPC) on December 1, 2011; a public scoping meeting held on December 8, 2011 for residents of Washington, DC to express their opinion on the projects; and, a hearing on December 14, 2011 before the National Capital Memorial Advisory Commission (NCMAC).

Each of the informational meetings afforded an opportunity to vet the two projects before various commissioners and boards. The conceptual renderings - 'Field of Wheat', designed by Ukrainian American architect Larysa Kurylas, and 'Shooting Hands', designed by Ukrainian sculptor Ihor Hrechanyk - were presented by Mary Kay Lanzillotta, partner at the Hartman-Cox Architects firm. Also present at the various sessions were representatives from the Embassy of Ukraine and the U.S. Committee for Ukrainian Holodomor-Genocide Awareness 1932-33.

During the National Capital Memorial Advisory Commission (NCMAC) hearing, Ms. Oresta Starak, First Secretary of the Embassy of Ukraine and Michael Sawkiw, Jr., Chairman of the U.S. Committee for Ukrainian Holodomor-Genocide Awareness 1932-33 both provided

remarks in favor of the establishment of a Ukrainian Famine-Genocide Memorial in Washington, DC. Ms. Starak attested to the fact that the Ukrainian Holodomor was covered up for decades by the Soviets and only recently brought to the world's attention. The Holodomor Memorial would be a testament to the expanding bilateral relationship between Ukraine and the United States.

Accordingly, Mr. Sawkiw elaborated on the Ukrainian American community's desire to have a Holodomor memorial built so that more people become aware of the largely "Unknown Genocide." In his remarks, Mr. Sawkiw quoted from a statement issued by President George W. Bush in 2003 on the occasion of the 70th anniversary of the Ukrainian Holodomor, which in part read, "The world must teach lessons from this dark chapter in [Ukrainian] history to future generations and prevent atrocities like this in the future." Mr. Sawkiw continued, "It is because of this, that the Ukrainian-American community considers it extremely important that a monument to the millions of innocent victims of the Famine-Genocide be built in our nation's capital...and would serve as not only a memorial to those who perished, but also as a tool to help educate the global community about such heinous crimes." In addition to the Embassy and U.S. Holodomor Committee, representatives from the Ukrainian American community including local clergy and the CEO of the Ukrainian National Federal Credit Union, Christine Balko, were also present at the hearing.

Rep. Sander Levin (D-MI), co-chair of the Congressional Ukrainian Caucus (CUC) and also the main

sponsor of the congressional bill to allocate federal land for the establishment of a Memorial to the victims of the Ukrainian Famine-Genocide, provided a written statement to the Commission. Presented by Mr. Sawkiw, the statement, in part, read, "Preventing the reoccurrence of crimes against humanity such as the Ukrainian Famine-Genocide begins with remembering the tragedies of the past and honoring those who suffered so greatly as a result. Thanks to the persistence of the Ukrainian American community and the Ukrainian Government, we will soon have a memorial right here in the center of Washington that does just that. I am very proud to have been a part of that effort. Today, I urge the Commission to join the Ukrainian American community in remembering the victims of this tragedy and renewing our commitment to ensure that it is never repeated."

The Commission's (NCMAC) findings revealed their affinity for the 'Field of Wheat' design (rendering attached). Though comments were opined regarding certain elements of the design, the Advisory Commission seemed unanimous in their decision and coincides with the findings of the Commission of Fine Arts, which on October 27, 2011 issued their statement: "the Commission of Fine Arts reviewed two alternative concept designs for the Memorial to the Victims of the Ukrainian (Holodomor) of 1932-1933. The Commission agreed that the project team's preferred alternative, 'Field of Wheat,' is the superior design and approved this concept with the following recommendations: In order to make a more powerful design, the Commission members recommended carefully considering the treatment of the wall to which

the wheat field bas-relief will be attached." Targeted completion of the project is scheduled for the 80th anniversary of the Ukrainian Holodomor.

The U.S. Committee for Ukrainian Holodomor-Genocide Awareness 1932-33 continues to monitor and actively participate in various meetings with the architectural firm, federal agencies, and the Embassy of Ukraine for the establishment of the Ukrainian Famine-Genocide Memorial in Washington, DC. The U.S. Holodomor Committee is also actively engaged in preparing plans (curriculum, Holodomor memorial, exhibits, and conferences) for the commemoration of the 80th anniversary of the Ukrainian Famine-Genocide of 1932-1933, which will be spearheaded with a kick-off campaign in November 2012.

Відзначення Дня Соборності України в Митрополії УПЦ в США!

У вівторок, 24 січня 2012 року представники дипломатичного корпусу Постійного Представництва України в ООН та Генерального Консульства України в Нью-Йорку, на чолі із генеральним консулом України в Нью-Йорку паном Сергієм Погорельцевим відвідали духовний осередок митрополії Української Православної Церкви в США в Савт Бавнд Бруці, Н. Дж., та взяли участь у подячному молебні з нагоди відзначення Дня Соборності України.

Преосвященний єпископ Даниїл, правлячий архиєрей Західної Єпархії УПЦ в США відслужив молебень у співслужінні із настоятелем церкви-пам'ятника Святого Андрія Первозваного протоієреєм Юрієм Сівком та о. Миколою Філиком, а також викладачами Свято-Софійської Української Православної Богословської Семінарії св. Софії: протоієреями Іваном Гарвієм, Василем Завірюхою та дияконом Михайлом Саваринським. Розпочинаючи подячний Молебен до Христа Спасителя, владика Даниїл у своєму зверненні

звернув увагу на історичний та духовний аспект свята Дня Соборності, на котре зібрались численні парафіяни та дипломати України. Зокрема владика зазначив, що "... 93 роки тому - 22 січня 1919 року, на Софійському Майдані, було проголошено Універсал про Єдину Соборну Україну. Тоді, в тривожні та неспокійні дні боротьби за волю, була відновлена єдина Українська держава, котра пройшла через неабиякі історичні, духовні, моральні та економічні випробовування. Проте,

93 роки пізніше, в Україні, на жаль, знову неабиякі історичні, духовні, моральні та економічні випробовування. Кожному з нас слід усім пам'ятати жертви, котрі були зроблені нашими пращурами задля усвідомлення світом, що Україна та українці є великим та єдиним народом, котрий готовий відстоювати свою гідність серед рівних йому європейською та світовою громадськістю - країнами ... Проте, лиш тоді, коли ми усвідомимо наші духовні та національні надбання та в покорі сердець віддамося в опіку Господню та під покров Пресвятої Богородиці, і одночасно збагнемо своє правдиве місце серед країн світу - ми будемо соборною державою, яка об'єднує, огортає всіх дітей прабатьківської Батьківщини - мільйонів людей в Україні, США, Канаді, Австралії та Новій Зеландії, Європі, країнах Азії, тощо, котрі є правдивими дітьми України та живуть її духовними і культурними цінностями ..."

Після закінчення Богослужіння та виголошення молитви за Україну, громада молитовно згадала в своїх молитвах героїв України, котрі віддали своє життя за волю та незалежність. В кінці Подячного Молебня, генеральний консул України в Нью Йорку Сергій Погорельцев звернувся до парафіян та громади із словами привітань від міністра закордонних справ України Костянтина Грищенка, посла України в США Олександра Моцика та постійного представництва України в ООН посла Юрія Сергеева. В

своєму особистому привітанні генеральний консул Погорельцев зазначив, що в дійсності, 20-те століття залишило нам у спадок події минулого, які, віддаляючись, не втрачають своєї значущості та актуальності, потребуючи осмислення сконцентрованого в них історичного досвіду боротьби українства за свободу, незалежність, державність. До таких подій належить 22 січня 1919 року - день ухвали Акту Злуки Української Народної Республіки і Західно-Української Народної Республіки. Цій даті судилося навечно вкарбуватися в історію України величним національним святом - Днем Соборності.

На закінчення Владика Даниїл поділився із учасниками урочистого святкування своїми спогадами із дитинства, та уроками історії, котрі радикально змінили історію та життя покоління владики, старших та молодших від нього, після розпаду Радянської влади в Україні, коли правдива історія України знайшла своє місце в серцях мільйонів громадян незалежної України.

День закінчився молитовним ходом та покладанням квітів від імені дипломатів України до пам'ятника "Борцям за Волю України" на кладовищі св. Андрія Первозваного на території духовного осередку митрополії Української Православної Церкви в США в Савт Бавнд Бруці, Н. Дж.

St. Sophia Seminary Remembers Pearl Harbor Attack!

By Subdeacon Vasyly Pasakas

As the first rays of sun appeared through the windows of the Three Holy hierarchs Chapel of St. Sophia Ukrainian Orthodox Theological Seminary in South Bound Brook, NJ, the student body prayerfully began to chant the Memorial Lytia for the repose of the souls of about 2,335 U.S. servicemen and 68 civilians, who perished 70 years ago in Pearl Harbor attack. Following the Memorial service, His Grace Bishop Daniel addressed the seminarians of the Church's Theological Seminary, reflecting upon the tragedy of the early December 1941 and sacrifices made by the sailors and servicemen of the US military following the moment of horrific loss of life. The remarks were delivered by the bishop at about 7:55am (Eastern Time) in order to remember the time of the tragedy at Pearl Harbor - 7:55

a.m. Hawaii time. That's the moment the attack began seven decades ago.

In his short remarks Bishop Daniel mentioned "...that there are very few left that recall Pearl Harbor from experience, but many remember it; - we all should remember it, because such shared experience will prevent future disasters. A remnant of the World War II generation is still with us. They remain as active members of civil society and we must not forget them. We can serve them if they are disabled; bear the burdens they can no longer stand...Much that should not be forgotten will be remembered if today we remember the day of December 7, 1941 - the day of Pearl Harbor."

The bishop also reflected upon the meaning of the solemn Oath of Office that the servicemen of the US military take upon themselves as they commit themselves to

(Conclusion on p. 37)

Nativity of our Lord Celebrations in our Parishes Різдвяні Святкування в наших парафіях

St. George Ukrainian Orthodox Church in Yardville, NJ

от. Петро Левко

Фотографії Юрія Ніколюкіна

З великою радістю і надією кожне християнське серце слухає ці пророчі піснопіви Навечір'я Різдва Христового. Що може дати нам кращу надію на майбуття, як почуте в святому Храмі "З нами Бог"... скільки обнадійливих думок є в серці кожного християнина в цьому одному виголосі.

Велика радість прийшла по всьому світі, де живуть християни. Спаситель світу, якого Бог обіцяв нашим прародителям Адаму і Єві, після їх упадку в раю, народився від Пречистої Діви Марії у вифліємському вертепі. В цей день Церква в стихирі на літії виголошує "Великоп радості наповнюються, ликують всі ангели на небі, всі люди на землі". До пастухів Ангел Господній промовив "Не лякайтеся, бо я ось благовіщу вам радість велику, що станеться всім людям. Бо сьогодні в Давидовім місті народився для вас Спаситель, Який є Христос Господь. А ось вам ознака, Дитину сповиту ви знайдете, що в яслах лежатиме. І велика сила ангелів співали хвалу Богові "Слава Богові на висоті, і на землі мир, у людях добре благовоління" (Лк. 2: 10- 14)

Дивне диво. Христос, який має врятувати світ від гріха, має принести світло з неба, має поєднати людей з Богом, народжується, не в палатах, а, бідному вертепі. Світ потопає в гріхах, а ті гріхи виникають найбільше з

жадоби багатства та слави, в тому бачить люд своє щастя. Христос, що просвічує світ своєю Божою наукою, що має бути людям дорогою до неба, сам вибрав велике убожество, щоб навчити нас, що цілий світ зі своими багатствами та славою не має у Бога значення.

В цей день кожний християнин поспішає до храму Божого розділити цю радість з іншими та привітати новонародженого від Діви Марії Богомладенця Господа нашого Ісуса Христа. "Христос Рождається- Славимо Його" ми чуємо із вуст священнослужителів, які з піднесенням поспішають привітати всіх парафіян і гостей. Яка велика радість на душі, коли така велика кількість православного люду збирається у церкві на святкове богослуження. Церковний хор возвеличував народження Спасителя загальним співом колядок, з вітанням завітав "Вертеп".

Дякуємо Богу за його невичерпну любов, яку Він явив нам через втілення Свого Сина. Вітаємо всіх наших парафіян і Управу, Сестрицтво, Церковний хор і диригента, прихожан, гостей, вчителів, дітей і батьків, всіх побожних християн з радісним торжеством Різдва Христового. Принесімо у дар Христу своє смирення і любов, перед убогим вертепом забудьмо про свою гордість, велич і образи, про багатство і вченість. Не шкодуйте свого часу для молитви, вітайте один одного величною колядкою, прославляйте Господа.

Nativity of our Lord Celebrations in our Parishes *Різдвяні Святкування в наших парафіях*

St. Vladimir Ukrainian Orthodox Cathedral in Parma, OH

By Fr. Michael Hontaruk

Over 2000 years ago was proclaimed this Angelic song and fulfilled the prophecies of the Old Testament about the Birth of our Savior Jesus Christ. The prophet Isaiah prophesied: "The virgin will conceive and give birth to a son, and will call him Immanuel" (Is.7:14; Mt 1:23) God sent His Beloved Son to the Earth to save us. On this Christmas Season, let us truly celebrate the Feast of Christ's Birth – knowing that Christ came into this world "to give us the power to become children of God" (John 1:12). He came "to make us partners of His Divine Nature" (1 Peter 5:1). In our Savior's own words, he came "to seek and save those who are lost" (Luke 19:10). As He comes to us again this Christmas, may we sing His praises like the angelic choir that heralded His Birth. May we worship Him with the humility of the shepherds. May we seek Him with the unwavering persistence and perseverance of the Wise Men.

Saint John Chrysostom said about the Nativity of Christ: "Behold a new and wondrous mystery. My ears resound to the Shepherd's song, piping no soft melody, but chanting full forth a heavenly hymn. The Angels sing. The Archangels blend their voice in harmony. The Cherubim hymn their joyful praise. The Seraphim exalt His glory. All join to praise this holy feast, beholding the Godhead here on earth, and man in heaven. Bethlehem this day resembles heaven; hearing from the stars the singing of angelic voices; and in place of the sun, enfolds within itself on every side, the Sun of justice."

During this Nativity Season, our St. Vladimir Ukrainian Orthodox Cathedral parish family in Parma, OH experienced a wondrous mystery of the Birth of Jesus Christ our God. People were rejoicing celebrating the Lord's Nativity beginning with the

Holy Supper prepared for over 27 years by our UOL Chapter. 140 people, who were not able to prepare their own meal at home, participated. After that they along with other parishioners attended the Christmas Eve Vigil and the next day the Christmas Liturgy. We know that this Divine Liturgy was listened to by the faithful on radio and also on the internet. We have heard from listeners in Ohio, Pennsylvania, Saskatchewan, Manitoba and Toronto, Canada, Ukraine, Spain and France. Everyone commented on how beautiful the Liturgy was and that they were moved to tears, especially when they heard the magnificent singing of our combined Ukrainian and English choirs, totally 40 voices. Hundreds of faithful filled our Cathedral at the Christmas Liturgy and Holy Communion was distributed by the clergy using four chalices. We are very glad and thank God for the opportunity allowing people all over the world to pray to the New Born King our Lord Jesus Christ together with us at Saint Vladimir Ukrainian Orthodox Cathedral in Parma, Ohio. This is the 24-th year that our parish sponsors this radio program for our shut-ins.

May this Nativity Season be for all of us a time of love and grace of our Lord in our life. We have to realize that Nativity of Christ has to be in our hearts and we have to live with it, and every time change for better. May our Lord and Savior Jesus Christ, Who came to this world to save us, bless all of us.

Nativity of our Lord Celebrations in our Parishes Різдвяні Святкування в наших парафіях

St. Volodymyr Ukrainian Orthodox Cathedral in Chicago, IL

By Subdeacon Vasyl Pasakas

Святкування Різдва Христового стало більш святковим для вірних чиказького деканату Західної Єпархії Української Православної Церкви в США, коли Преосвященніший єпископ Даниїл відвідав парафіяльні громади: Катедрі св. Володимира в Чикаго, ІЛ – 6-7 січня 2012 р.; парафію св. Тройці у Бенсенвілі, ІЛ – 8 січня 2012 р. та парафію св. Петра і Павла у Палос Парк, ІЛ – 9 січня 2012 р.

У святвечір, 6 січня 2012 р., Преосвященніший єпископ Даниїл відслужив Велике Повечір'я у Катедрі св. Володимира в Чикаго, ІЛ. У своїй проповіді єпископ привітав вірних катедральної громади у найбільш славетне зимове свято церковного календаря – Різдво Господа нашого Ісуса Христа такими словами: «... Не лякайтесь, бо я ось благовіщу вам радість велику, що станеться людям усім.» Ці слова Господнього Ангела до пастухів у Євангелії від Луки (2:10) не стосуються минулого, але звертаються сьогодні до вас та до мене. Ангел говорив у світ, де убогість, несправедливість, насильство, недужість та смерть існують. Чи щось змінилось з того часу? Попри всі технологічні та наукові дослідження, чи ми не маємо тих самих проблем?

Я мав можливість відвідати минулого місяця – грудня – сиротинці в Україні, які спонсоровані нашою Церквою. Бачачи місіонерів нашої Церкви, які доглядають за дітьми-каліками з теплою усмішкою любові, водночас, коли ти бачиш байдужість світу до потреб бідних і калік, показало мені цю могутню вістку ангела у грішний світ: «... Не лякайтесь, бо я ось благовіщу вам радість велику, що станеться людям усім». Не лиш для деяких. А ось причина: «Бо сьогодні в Давидовім місті народився для вас Спаситель, що Він Христос Господь.» (Лк. 2:11). Спаситель не з'явився як воїн, щоб почистити світ силою та могутністю. Ні, він прийшов до нас як роззброєне немовля – і він залишався роззброєним, поки не простягнув свої руки на хресті, щоб обняти цілий світ Божественною любов'ю.

Смирненість Божа така велика, що св. Павло у своєму першому посланні до Коринтян говорить: «Бо Того, Хто не знав гріха, він учинив за нас гріхом, щоб стали ми Божою правдою в Нім!» (2 Кор. 5:21). Дорогі брати і сестри у Христі, основні умови світу та нашого щоденного життя залишаються такими самими, як у часи народження Ісуса. Але що

змінилось від того часу – це серця тих, що слухають уважно вістку ангела і вірять у це: «Не лякайтесь, бо народився для вас Спаситель... Чи ви не думаєте, що світ навколо вас змінився б на кращий і світліший, якщо б ви жили із серцем, котрого справді торкнулася Божественна любов у яслах, що говорить нам про Божественну причину Його Вочеловічення... Я бажаю вам та вашим сім'ям провести Різдво у мирі та радості. «Не лякайтесь – бо народився для вас Спаситель!»

Після літургійних богослужінь Різдвяного вечора єпископ разом з вірними катедральної громади згуртувалися на спільну Різдвяну вечерю, на якій було 12 традиційних страв, смачно приготованих сестринством св. Ольги для 70-ти парафіян.

7-го січня 2012 р. – свято Різдва Ісуса Христа – Преосвященніший владика служив Божественну Літургію у катедрі разом з настоятелем архимандритом Панкратієм, прот. Андрієм Шельвахом, о. Миколою Ділендорфом, протодияконом Андрієм Фрончаком і більше десятка прислужників, які прислужували коло владика. Катедральний храм був молитвенно переповнений присутністю вірних нашої Церкви, які спільно з своїм духовним отцем та ієрархом святкували Різдво Ісуса Христа.

Nativity of our Lord Celebrations in our Parishes Різдвяні Святкування в наших парафіях St. Volodymyr Ukrainian Orthodox Cathedral in Chicago, IL

У своїй проповіді владика говорить: «Наша віра нагадує нам, що немовлятко Ісус прийшов поділитися з нами не лише усмішкою та моментом любові. Це немовля, що народилося від Пресвятої Богородиці, прийшло з повною милістю та істиною і наповнене живою любов'ю. Це немовлятко є тут, щоб зламати наш страх, подолати наші гріхи, вигнати нашу байдужість, вилікувати наше зламане життя та світ і показати нам, що Бог нас любить, хоча покалічених, але любить. Істинно, через народження цього немовляти, ми отримали добру можливість пізнати Бога, що дав нам життя... Час, у якому ми живемо, продовжує бути наповненим труднощами, які заставляють нас запекло шукати значення та причину, утіху та мир у своєму житті. Нехай під час Різдва ми не будемо дуже гордимися дивитися на образ Ісуса та знайти те, на що надіємось. Його план для нас є справді досить простим. У Його житті та народженні Ісус показує нам, як потрібно жити.

Коли ми досить смиренні та розумні наслідувати Його прикладам самовідданої любові та присвятити своє життя опіці один одному, тоді Божа любов зростатиме все більше у наших серцях, що створює в нас правдивий та довговічний спокій і відкриває шлях, що веде до спасіння... Дякую за можливість служити, як ваш єпископ, і що дозволяєте подорожувати з вами у вірі. Дякую також за вашу готовність прийняти життя Христа, за те, що шануєте і цінуєте Його присутність, коли він приходить до нас кожний день через Своє Слово, через святу Євхаристію і через своїх людей, котрі були створені по Його подоби. Роблячи це – ви підтримуєте правдиве значення та роботу Різдва Христового».

Після літургії єпископ благословив близько 50-ти наборів літургійного вбрання для духовенства та прислужників, які пожертвували парафіяни катедрі для літургійних служб. Архимандрит Панкратій висловив свою вдячність парафіяльній управі та парафіянам за щирю пожертву, роблячи такий різдвяний подарунок для катедрального вжитку, який буде прикрашати літургійні святкування.

На другий день Різдва – Собор Пресвятої Богородиці – єпископ Даниїл відвідав парафію св. Тройці у Бенсенвіл, ІЛ, де він відслужив Божественну Літургію і відвідав парафіян та

молодь парафії, які колядували та поставили Вертеп для єпископа та вірних громади. Протоієрей Богдан Калинюк, протодиякон Андрій Фрончак з Катедри св. Володимира, Чикаго, ІЛ та дякон Джон Шарест з парафії св. Петра і Павла, Палос Парк, ІЛ співслужили з єпископом під час літургії і радісно сприймали, як молодь переживала у своїх серцях правдиве значення Різдва Христового.

Наприкінці Божественної Літургії, єпископ, вітаючи парафіяльну громаду зі святом Різдва Господа нашого, сказав, що «... одним з чудес Різдва є те, коли Ісус Христос стає одним із нас і змінює та збільшує наші відносини. Якщо Господь Вселенної, всього Творіння, вирішив змінити відносини з нами, стаючи одним із нас, відповідно, всі наші відносини один з одним є зміннені і укріплені... Звичайно, відносини, які ми називаємо «сім'я», завжди будуть на відповідному місці, коли ми роздумуємо, що означає бути людиною. Людство сильно залежить від того, хто є їхніми батьками, і хто є їхні брати і сестри». Єпископ Даниїл закликав парафіян, а, передусім, молодь, цінувати батьків та шанувати їх з любов'ю.

На третій день Різдва – свято першомученика Стефана – Преосвященніший владика Даниїл відвідав парафію св. Петра і Павла в Палос Парк, ІЛ.

St. Nicholas Celebrations in our Parishes Дні Святого Миколая в наших парафіях

Sts Peter and Paul UOG in Palos Park, IL

By Pani-Matka Olena Levko-Sendeha

On December 18 Sts. Peter and Paul Parish family gathered together to celebrate the annual event of St. Nicholas and to enjoy the Nativity play performed by the Children of Sunday School and teens of Jr. UOL. Audience was pleasantly surprised as Kids came to performed all dressed up in costumes, which were nicely put together by Sunday school teachers. Their energy and joy contagiously spread out to everyone present.

As soon as, our youngest preschool kids dressed as angels, joined the play, you could hear "ahhhhhh..." throughout the hall. There were tears and there were smiles. Those mixed emotions were proving that people were truly touched by kids' performance. Parents, grandparents and parishioners in admiration were

snapping pictures, taking video one after the other. The Nativity play was not long, but greatly done. Everyone truly enjoyed it. St. Nicholas himself came over and watched the play. He thanked kids for a wholesome performance and gave out treats. This whole event was carefully organized by our Sunday School director Vicki Rak and her family, under the astute guidance of parish priest Fr. Vasyl Sendeha. The program concluded by everyone joining our children in singing the traditional "O hto hto Mikolaiy lubit" "O who loves St. Nicholas..."

Holy Ascension UOG in Maplewood, NJ

Our Junior and Senior UOL members and Parish Board along with Father Oleh decorating our 10 foot Church Christmas tree in preparation for the Nativity of our Lord. Alex Shevchuk, Constantine Shevchuk, Andrew Holowko, Nick Holowko, Erica Holowko, Oksana Shevchuk, Jack Roditski, Lynne Gulak, Mickey Komichak, Dan Gukak, Father Oleh Hucul, Artem Borovets, Irina Borovets, and Andriy Borovets.

The cast from our Sunday School St. Nicholas play entitled "The Christmas Box". Amy Seber, Marisa Bukachevsky, St. Nicholas, Emma Seber, Khrystyna Markiv, Father Oleh, Maxim, Christopher Holowko, Mickey Komichak, Daria Pishko-Komchak, Constantine Shevchuk, Artem Borovets, Andrew Holowko, Erica Holowko, Nick Holowko, Oksana Shevchuk, and Andriy Borovets.

St. Nicholas Celebrations in our Parishes Дні Святого Миколая в наших парафіях

Sts Peter and Paul UOC in Lyndora, PA

George Pawluk

All too often we lament the dwindling numbers of parishioners in many of our Orthodox communities. There are more funerals than baptisms and the age for most parishes consist mainly of the elderly. As a consequence, youth activities that once thrived are on the decline and in some cases cease to exist altogether. Our parish at Ss. Peter & Paul in Lyndora was no different.

For years, we have not been able to hold a St. Nicholas program performed by the Church School children- frankly because we did not have the children to do so. By the grace of God, we've had an influx of children both by new families transferring from other parishes and by existing parishioners raising their children. God provided the seeds, but like anything else, it took hard work and diligence in order to cultivate a crop that bore fruit.

That is exactly what happened when Church School Director, Rose Raith, headed up the teachers to resurrect the time-honored tradition of holding a St. Nicholas Day program. Our parish is truly blessed to have benefited from their work in the Lord's vineyard. Thank you to the teachers Rose Raith, Karen Sheptak, Patricia Prokopchak and Sherry Burka.

Praise be to God for all the talented children who performed so beautifully for our parish. Church School students are Anna and Wesley Babilya; Marlenna and Caden Hassler; Pavlog Pawluk; Nicholas, Alex and Katherine Pindel; Katrina and Zachary Potter; Eric, Seth and Nicholas Prokopchak; Bryce and Zachary Radio.

The program opened with a Nativity welcome message spoken in Ukrainian and also translated in English. There were a total of four different skits with themes including the Nativity scene complete with little "lamb"; what CHRISTMAS stands for; a Christmas version of the Good Samaritan; and a play where unwanted toys struggle through their selfish desires to end up focusing on the birth of baby Jesus. There were also several musical performances including singing, keyboard, and trumpets. Have you ever heard 'Boh Predvichny' performed by a trumpet duet? There was a reading about Saint Nicholas followed by "O Hto Hto" led by young Caden Hassler. Then St. Nicholas arrived, greeted the children and provided presents.

We believe that continued activities like this will provide a great outlet for our children to interact within our parish, continue traditions of our heritage, and create treasured memories that will last for many years to come.

St. Nicholas Celebrations in our Parishes
Дні Святого Миколая в наших парафіях

Protection of the Mother of God
Ukrainian Orthodox Cathedral in Southfield, MI

Юрій Розгін Фото: Єлисавети Симоненко

В неділю, 18-го грудня 2011-го р., після закінчення Божественної Літургії в Українській Православній Катедрі Св. Покрови (Катедра) в Сутфілді, Міч., Школа Релігії й Українознавства ім. Л.Українки (Школа) та Молодечий Відділ Української Православної Ліги (МВУПЛ) влаштували в парафіяльній залі Свято Св. Миколая.

Коли присутні розмістились за чепурно прибраними столами, Андрій Смик попросив о. Павла Боднарчука прочитати молитву перед їжою. Смачний обід приготував Батьківський Комітет.

Після закінчення обіду, Андрій Загайко, Спів-Голова Батьківського Комітету, попросив до мікрофону Любов Лазурко, Директора Школи. Л. Лазурко оповіла про Свято Св.Миколая і привітала всіх присутніх Миколаїв, бо якраз завтра (19-го грудня), згідно з календарем, припадає Миколая. Розпочинаючи концерт, Л.Лазурко попросила на сцену гостя з України — Олю Яловенко.

О.Яловенко подарувала присутнім три пісні: Ave Maria, Каччині; «Ангельські крила», Франка, і колядку «Що то за предиво»; при фортепіано її мама — Галина Яловенко, вчитель співу в Школі.

Виступ дітей розпочав Денис Слюсар віршом «Всі чекають Миколая». І, видно, Св.Миколай почув прохання Дениса, бо відразу, з двома янголятками,

вийшов на сцену, (Михайло Дячун, в ролі Св.Миколая), привітав дітей, обіцяв роздати їм подарунки і запитався, а який подарунок вони мають для нього? Виявилось, що подарунком для нього буде виступ дітей. Молодші діти деклямацією розказали, як вони люблять Св.Миколая (читці: Вітя Остапчук, Анастасія Легуняк, Максим Бірко, Юліян Кейн, Євдокія Близнюк, Катя Кублицька, Зиновій Бірко і Гаврилко Полець). Молодші діти проспівали пісню «Святий Миколай іде» (виконавці: Міля Смик, Настя Легуняк, Наталя Дженнінгс, Леся Зарицька і Теодор Мельничук-Гулд) і зійшли зі сцени.

Діти з МВУПЛ заграли чотири колядки на фортепіано: Наталя Дженнінгс заграла «Тиха ніч», а Міля Смик — заграла «Щедрик» і дві англійські колядки.

Старші діти в своїх проханнях до Св. Миколая заторкнули серйозні проблеми: «...і здоров'я для родини, красну долю для України...щоб ми не знали лиха ніколи, щоб виростили розумні й сильні, душею чисті і серцем вільні... Знедолених, бідних у нас вистача. То ж просимо ревно: Святий Миколай, на нашій землі бідарям помагай! Та треба, щоб чуйною влада була і людям у скруті вона помогла!...» (читці: Таня Смик, Юля Пожарнюк, Назар і Соломія Нисак, Тася й Іван Зарицькі, Таня Легуняк, Христина Боднарчук). На сцену вийшли молодші діти і всі заспівали пісню «Ішов Миколай лужком». Д.Слюсар у вірші «Молитва» зробив підсумок того, що просили діти: «...Будь помічником ласкавим, Святий чудотворче, хорони нас від бід всяких, ласкавіший Отче!...»

Всі діти на сцені проспівали «Ой хто, хто Миколая любить» і колядку «Тиха ніч». Ну, звичайно, Миколай був задоволений виступами дітей, промовив до них повчальне слово і роздав подарунки всім дітям що були на сцені і в залі.

Велика подяка всім, хто брав участь у підготованні і проведенні цього Свята Св. Миколая.

St. Andrew Feast Day in Greater Washington, DC!

For the Ukrainian community in the Greater Washington, DC, area, St. Andrew Feast Day, as celebrated by St. Andrew Ukrainian Orthodox Cathedral, is known to be quite a celebration. These joyous celebrations comprise of many wonderful spiritual and cultural elements and are known to welcome some very important guests and many, many parishioners and friends.

On Sunday, December 11, 2011, at 10 a.m., Ukrainian Ambassador Olexander Motsyk, embassy staff, many guests and parishioners filled the church to capacity. The choir, led by Gregory Oleynik; children bearing flowers; Cathedral Board of Administration President Dr. Tamara Woroby, Sisterhood President Nadia Kolesnyk and Past-President Sonia Krawec, bearing the traditional bread and salt, along with Cathedral Priest, V. Rev. Fr. Volodymyr Steliac and retired parish priest, Protopresbyter Hryhoryj Podhoretz, greeted His Eminence Archbishop Antony, who was escorted to the Church by Protodeacon Ihor Mahlay, three Subdeacons (seminarians Andrij Matlak, Ioan Mazur and Adrian Mazur and seminarian Yuriy Andreyko and many altar boys. Protodeacon Sviatoslav Nowytski, although unable to serve, was also present at the Liturgy.

The symbiotic and profound prayers offered up from the altar, the choir loft and the nave of the Church were out

of this world, reflecting what indeed we are to experience as we enter in the Heavenly Kingdom during Divine Liturgy. Archbishop Antony spoke in his sermon about the need to celebrate the Patron Feast Day of the parish by making important choices about who and what we are. We must reflect God's love into the lives of others and make the cathedral church a haven for those seeking Christ in a very dangerous and secularized world. The bishop reminded all present that at the moment of their baptism into the Faith, the priest prayed that God would assign them a Guardian Angel, who would be their guide throughout life, through whom God would speak to them. Throughout all the liturgical services of the Church we pray to God asking for an "angel of peace, a faithful guide and guardian for our souls and bodies". He called upon all present to remember that the ONLY mission of Christ's Church – our Holy Ukrainian Orthodox Church – is the salvation of souls. Nothing of any nature may interfere with or supersede this mission. We all must take our rightful place in accomplishing this mission – regardless of our status in society and regardless of the our comprehension of our talents. To those who are faithful to the mission and willing to serve, much will be given through the Holy Spirit.

A very moving moment of the Liturgy came when a youth choir led by Panimatka Marta Steliac sang an ancient version of the Lord's Prayer, which the Archbishop heard for the first time in the Ukrainian Orthodox Vicariate of the Romanian Orthodox Church in Romania, during the consecration of a renovated Cathedral back in 1997. He heard this beautiful hymn sung by over six thousand people and to hear the youth sing it again literally brought tears to the eyes of Archbishop Antony and the faithful present.

At the end of the Liturgy His Eminence greeted Fr. Volodymyr on the occasion of his tenth anniversary as pastor of St. Andrew Cathedral. The Archbishop had the opportunity to dine with the parish board on Saturday evening and was moved by their united expression of their gratitude for the appointment of Fr. Volodymyr as their parish priest. His Eminence reflected on the fundamental transformation and extensive growth of the parish under Fr. Volodymyr's leadership.

After the Liturgy everyone was invited to St. Andrew Parish Social Center, where another moment of awe greeted the guests, the hall elegantly decorated and the appetizer table bountiful. Mindful that this Feast Day takes place during Christmas Lent, the Sisterhood prepared a most delicious fresh salmon with crabmeat and shrimp dinner, accompanied by imaginative salads, side dishes, and a tiramisu dessert and selected wines that made the dinner most memorable. Although there was no charge for this elegant dinner, the parishioners and guests nevertheless provided generous and heartfelt donations.

During the banquet program Board President, Tamara Woroby announced the recipients of the parish's annual awards to parishioners who exemplified the true spirit of Ukrainian Orthodoxy and faithfulness to the mission of the Church. The "Lifetime Achievement Award" was presented to Olena Varvariv by his Eminence Archbishop Antony in behalf of the whole parish, for her life long contributions and example of devotion to the Cathedral Parish of St. Andrew. She was described by her Spiritual Father as one who cared about those who strayed away from the Church and always encouraged Father to reach out to them. The "Parishioner of the Year Award" was presented by His Eminence to Hanja Cherniak for her significant contributions to the parish during the past year, above and beyond the call of duty including her continued service as parish treasurer and her untiring, active participation and leadership in parish events. Ambassador Motsyk greeted Fr. Steliac at his tenth anniversary in the parish and thanked him for

his leadership in the Ukrainian community of Greater Washington, D.C. and his support of Ukrainian Embassy programs and events. The Ambassador thanked the parish for its open and welcoming atmosphere for all who enter its doors. Priests from the Ukrainian Catholic parishes were also present and greeted Fr. Volodymyr and the parish.

Sisterhood President Nadia Kolesnyk presented three checks to the Archbishop for important Funds in the life of the Church: \$1,000 for our History and Education Complex Museum, \$1,000 for St. Sophia Seminary and \$1,000 for assistance in making repairs to several buildings at the Metropolia Center following damage caused by hurricane Irene. The Bingo Workers group – even though Bingo no longer exists in the parish – still supports the parish and our Church. Mr. George Czumak, President of the Group presented a check for \$1,000 to the Archbishop to be utilized for the same three purposes.

Parish children rounded out the day's program as they performed Christmas carols and danced a charming Ukrainian dance, entertaining a most appreciative and large crowd of parishioners and guests present. Fr. Volodymyr closed the program with the official expressions of gratitude to all who participated in the celebration, to the Sisterhood for a wonderful mean, to all who participated in any way in the preparations for the day. Everyone felt the day was spiritually uplifting and, as the events drew to a close, left with wonderful memories of an amazing day.

ALL SAINTS CAMP COMMITTEE ANNOUNCES ESSAY CONTEST WINNERS

In the fall of 2011, the All Saints Camp committee decided to sponsor an essay contest in an effort to find out what campers felt about their experiences at All Saints Camp encampments. The committee's hope is that other young people, who have never been part of the All Saints camping program, would have some idea of just what they've been missing and would be inspired to participate.

All participants at All Saints Encampments were invited to contribute their stories.

Two prizes – a week at the Diocesan Church School Camp and one at Teenage Conference – have been awarded to Cyril Sheptak, who attends church at St. Vladimir Ukrainian Orthodox Church in Pittsburgh, PA and Constantine Shevchuk, a member of Holy Ascension Ukrainian Orthodox Church in Maplewood, NJ. We congratulate them and thank them for sharing their camping experiences with everyone.

Cyril Sheptak, 11 years old Pittsburgh, PA

All Saints Camp means a lot to me. I have been going there with my family every summer since I was a baby. My mom and dad went there even before I was born. Now I go to Diocesan Church School

Camp without my family. Many people know me and are kind to me. It feels like my home away from home.

There are so many special places at camp. Two spots I love are the old well and the big hill by the field. I also like to sit by the river because it is so peaceful. They even have a pool and a playground! For more serious times they have a church and classrooms. I have learned a lot at All Saints Camp. I have learned about Saints and Holy Days. I have learned about trying to live an Orthodox life.

I have lots of memories there that I think about often. One memory at Diocesan Church School Camp is last year when we played human foosball and human battleship. That was fun!!! Once, at Mommy and Me/Daddy and Me camp, my family and I made a big icon of Mother Mary. I also think about cabin time with friends, campfires and fishing with my daddy and Gigi.

To finish it all off I'm going to give you some short phrases to tell the other things I love about All Saints Camp. Camp is the most friendly, most fun, best cooks ever, number 1 got to be there camp!!!

All Saints Camp Rocks!!!

Constantine Shevchuk, 17 years old Maplewood, NJ

The reason why I like camp ... well that's a big question. All Saints Camp is not just a camp. It is a second home for me. I see camp as a place to relax, have fun, make new friends, learn more responsibility as a staff aide, and a place that increases my religion and

my spirit. When I am here, I feel like I am relaxed, open, fully awake, and ready to have fun with my friends. If you ever had the experience of being a camper here at this camp then you know what I mean when I say that it is an experience that you will never forget.

I remember the first time I ever went to camp, I was eight years old and I was SO nervous that my hands were shaking, and at that age I was still hiding behind my mom. But, I overcame my fear and stepped away and looked at the camp and I felt that it made a very good first impression. From that day forward I have been going to All Saints Camp ever since.

The most important aspect that I have gotten from All Saints Camp are the friends that I have made, and the religious advice that has strengthened my faith in so many ways. In a way this camp has helped me more than anyone knows, even though I go to an Orthodox church I attend a Catholic high school – St. Joseph's.

Camp is the one place that I can stay and learn about my faith, lucky for me I got to stay there for a month this past year. I really hope that I get the chance to do the same next year. Those summer days and nights just hanging out with my friends out on the cabin porch talking to Yuri and Andrij, eating the best food that ever existed in Genyas kitchen, and just being with friends that have so much in common makes me want to return to All Saints Camp year after year.

And that is why I love All Saints Camp!

Celebrations at St. Vladimir Ukrainian Orthodox Cathedral in Philadelphia, PA

The holiday season is a time when family and friends get together, and Saint Vladimir Ukrainian Orthodox Cathedral in Philadelphia, PA had many holiday events to bring family and friends together.

Right after Halloween, the junior chapter prepared a fall festival for the Sunday schools students. We decorated pumpkins with stickers and markers and decorated cupcakes with icing and lots of sprinkles. The big hit was eating hotdogs topped with festive condiments of ketchup and mustard. Each child brought their Halloween costume and we had a parade of the creative

characters. They also left with goody bags filled with holiday treats.

Our other holiday event was December 18th, when St. Vladimir's parish was visited by St. Nicholas. He brought presents for the junior chapter children as well as the Sunday school students. While he visited the junior chapter held our annual cookie walk. Members of the chapter donate 5 dozens cookies and then were able to swap with other member. This is a great idea to receive an abundance and variety of multiple types of cookies. The junior chapter made \$237.50 and it was a great success!

(Conclusion from p. 26)

St. Sophia Seminary Remembers Pearl Harbor Attack!

protecting the very basic principles of life and freedom that the nation of the United States of America cherishes. The same oath of office that His Grace took, when he was commissioned a chaplain in the US Army Chaplain Corps some 9 years ago: *"I . . . solemnly swear or affirm that I will support and defend the Constitution of the United States against all enemies, foreign and domestic, that I will bear true faith and allegiance to the same; that I take this obligation freely, without any mental reservation or purpose of evasion; and that I will well and faithfully discharge the duties of the office on which I am about to enter, so help me God."*

In conclusion, His Grace Bishop Daniel stated that "rather than excluding God from our society and our individual lives, we must give thanks to God for His protection and presence in the lives of so many servicemen that have served the nation and continue to dedicate their lives in the service of others."

UKRAINIAN ORTHODOX CHURCH CAMPING PROGRAMS

MAKE NEW MEMORIES!

2012 FRUITS OF THE SPIRIT!

Applications and information available at www.uocyouth.org, uocyouth@aol.com or 412-279-1076
Early Bird Registration Deadline May 15, 2012 (TC and DCSC) - June 1, 2012 (MMDM)

Diocesan Church School Camp
June 24-July 7
Youth ages 9-13
Staff ages 16 +

Teegnage Conference
July 8 - 21
Teenagers 13-18
Staff ages 20

Mommy & Me/Daddy & Me
July 30 - August 3
Children ages 4-8 and parent
Staff 14+

Make a Difference in Their World!

*Be a part of the
Ukrainian Orthodox Church
Camping Programs Staff.*

Summer 2012

*Diocesan Church School Camp
June 23 - July 7*

*Teenage Conference
July 8 - 21*

*Mommy & Me/ Daddy & Me
July 30 - August 3*

*Information and applications available online at www.uocyouth.org.
Staff needed ages 14 through adult for multiple positions.
Single/multi-week and weekend positions available.*

DIOCESAN CHURCH SCHOOL CAMP 2011

CELEBRATING 35 Years!
HOLY GIFTS FOR THE HOLY!

THE 35TH ENCAMPMENT OF DCSC WAS BLESSED TO ENJOY A YEAR FILLED WITH THE HOLY SPIRIT. CAMPER'S ENJOYED:

- * 4TH OF JULY CELEBRATION WITH HUMAN FLOAT PARADE
- * CHURCH SCHOOL CLASSES LEARNING THE DIVINE LITURGY
- * PARTICIPATION IN "HAPPY BIRTHDAY UKRAINE" ART CONTEST
- * CREATION OF ICON MEDALIIONS
- * GREAT EVENTS - GOLD RUSH, MESS GAMES, NIGHT SWIM, INTERNATIONAL NIGHT, SKIT NIGHT, AND PRAYER WALK
- * VISIT BY THE EMELENTON VOLUNTEER FIRE DEPARTMENT
- * DECORATED BLANKETS FOR ORPHANAGES IN UKRAINE AND PROJECT LINUS
- * CAMP FAVORITES - CAMPFIRES, SPORTS, CAMP BLESSING, SINGING AND HIKING
- * 35 YEAR BIRTHDAY PARTY!

JOIN US IN 2012 FOR OUR 36TH Year!

JUNE 24 - JULY 7, 2012

WWW.UOCYOUTH.ORG OR UOCYOUTH@AOL.COM FOR INFORMATION

Holy Baptism...

As of 01/24/2012

Arama, Alexander Nicolai baptized and chrismated on February 13, 2011, in St. Sophia Church, Bayonne, NJ. Child of Victor Arama and Zinaida Grigorita. Sponsors: Constantin Bleah and Oxana Bleah. Celebrated by Fr. Mircea Schirta.

Buzinkai-Gregoire, Joseph Caden Robert baptized and chrismated on February 27, 2011, in St. Sophia Church, Bayonne, NJ. Child of Ronald M. Gregoire and Nicole M. Buzinkai. Sponsors: Joseph Procopio, William Buzinkai Jr. and Kimberly Smith. Celebrated by Fr. Mircea Schirta.

Chuyasov, Nicolai (Arthur) baptized and chrismated on November 5, 2011, in St. Vladimir Church, Pittsburgh, PA. Child of Aleksey Chuyasov and Olga Reprnitsyna. Sponsors: Alexandr Bulychev and Olga Shmeleva. Celebrated by Fr. John Haluszczak.

Divnych, Sophia baptized and chrismated on December 31, 2011, in St. Panteleimon Church, Brooklyn, NY. Child of Marta Divnych. Sponsors: Valeriy Zhaloba and Olga Kuriy. Celebrated by Fr. Volodymyr Zinchyshyn.

Draia, Sebastian baptized and chrismated on September 24, 2011, in St. Sophia Church, Bayonne, NJ. Child of Calin Aurel Draia and Elisabeta Cucu. Sponsors: Gaby Mihail Cucu and Rosa Maria Cucu. Celebrated by Fr. Mircea Schirta.

Edsheteyn, Evtalia (Ettel) baptized and chrismated on December 18, 2011, in All Saints Church, New York, NY. Child of Mr. and Mrs. Edsheteyn. Celebrated by Fr. Yuriy Bazylevsky.

Filozov, Evan baptized and chrismated on November 26, 2011, in St. Andrew Church, Boston, MA. Child of Daniel O'Connor and Ulyana Filozova. Sponsors: Vladimir Filozov and Kristina Filozova. Celebrated by Fr. Roman Tarnavsky.

Golina, Andriy baptized and chrismated on November 20, 2011, in St. Andrew Church, Boston, MA. Child of Vadym Golina and Olena Isakova. Sponsors: Sergey Tsarov and Tatiana Kraplina. Celebrated by Fr. Roman Tarnavsky.

Hatala, Lily Josephine baptized and chrismated on September 4, 2011, in St. John the Baptist Church, Johnson City, NY. Child of Peter Anthony Hatala and Erica Lynn Hajec. Sponsors: William Jude Scannell and Pamela Lynn Scannell. Celebrated by Fr. Zinovy Zharsky.

Holotyak, Andriy baptized and chrismated on December 29, 2010, in Geneva, Switzerland. Child of Taras Holotyak and Nataliya Lasko. Sponsors: Leonid Lasko and Marina Voloshinovskaya. Celebrated by Fr. Zinovy Zharsky.

Isak, Maxim baptized and chrismated on December 11, 2011, in St. Panteleimon Church, Brooklyn, NY. Child of Vitaly Isak and Maryna Isak. Sponsors: Yaroslav Orsahi and Snizhanna Palinchak. Celebrated by Fr. Volodymyr Zinchyshyn.

Jenkins, Mila Rose baptized and chrismated on November 20, 2011, in Protection of St. Mary Church, Milwaukee, WI. Child of Peter Jenkins and Lana Mironczuk. Sponsors: Mitchell Mironczuk and Samantha Guhr. Celebrated by Fr. Walter Hvostik.

Kit, Vincent Conner baptized and chrismated on November 27, 2011, in St. John the Baptist Church, Johnson City, NY. Child of Bohdan Kit and Rae Lynn Kit. Sponsors: Roman Kit and Nadia Kit. Celebrated by Fr. Zinovy Zharsky.

Kravtchouk, Nikita Alexander baptized and chrismated on August 13, 2011, in Bainbridge, NY. Child of Alexander Kravtchouk and Ekaterina Dragun. Sponsors: Maxim Mitrofanov and Anna Mitrofanov. Celebrated by Fr. Zinovy Zharsky.

Krivin, Dmitry baptized and chrismated on December 24, 2011, in New York, NY. Child of Evheny Krivin and Victoria Dmitreva. Celebrated by Fr. Yuriy Bazylevsky.

Krivina, Elizabeth (Lia) baptized and chrismated on December 24, 2011, in New York, NY. Child of Dmitry Krivin and Aleksandra Krivina. Sponsors: Maxym Navmov and Ettl Edsheteyn. Celebrated by Fr. Yuriy Bazylevsky.

Krivina, Vironica (Nicole) baptized and chrismated on December 24, 2011, in New York, NY. Child of Dmitry Krivin and Aleksandra Krivina. Sponsors: Anthony Nakaar and Natalia Levanovska. Celebrated by Fr. Yuriy Bazylevsky.

Mirilovich, Phoebe Arlene baptized and chrismated on January 14, 2012, in Protection of the Holy Theotokos Church, Allentown, PA. Child of Michael Mirilovich and Yvonne Kurtz. Sponsors: Joseph Kurtz and Kristen Mirilovich. Celebrated by Fr. Myron Oryhon.

Mruh, Maxim baptized and chrismated on May 3, 2011, in St. Volodymyr Church, New York, NY. Child of Vladyslav Mruh and Nataliya Mruh. Sponsors: Vasyl L. Mruh and Halyna Nabesna. Celebrated by Fr. Volodymyr Muzychka.

Ondreja, Arielle Ann baptized and chrismated on December 11, 2011, in Sts. Peter and Paul Church, Palos Park, IL. Child of Christopher George Ondreja and Megan Frances Brooks. Sponsors: Matthew Coy and Kimberly Coy. Celebrated by Fr. Vasyl Sendeha.

Rowe, Audrey Maria baptized and chrismated on October 15, 2011, in St. Mary the Protectress Church, Rochester, NY. Child of James Rowe and Jennifer Ost. Sponsors: Steven Ost and Roxanne LaManna. Celebrated by Fr. Igor Krekhovetsky.

Santos, Rafael Nestor baptized and chrismated on November 26, 2011, in St. Vladimir Church, Parma, OH. Child of Edicio Jose dos Santos and Melania Olya Santos. Sponsors: Maksym Vasyl Kostryk and Christina Therese Liscytsky. Celebrated by Fr. Michael Hontaruk.

Santos, Lucas Caetano baptized and chrismated on November 26, 2011, in St. Vladimir Church, Parma, OH. Child of Edicio Jose dos Santos and Melania Olya Santos. Sponsors: William Benjamin Gregg and Natalia Ariana Parkanzky. Celebrated by Fr. Michael Hontaruk.

Sas, Angelina baptized and chrismated on January 15, 2012, in St. Vladimir Church, Parma, OH. Child of Mykola Sas and Ludmila Kushnir. Sponsors: Vladimir Sas and Oleksandra Sharkevych. Celebrated by Fr. Michael Hontaruk.

Schirta, Irina Nina baptized and chrismated on September 17, 2011, in St. Sophia Church, Bayonne, NJ. Child of Fr. Mircea Schirta and Maria Perojuc. Sponsors: Ciprian Liviu Craciun and Mirela Feurdean, Ana Craciun. Celebrated by Fr. Mircea Schirta.

Senedzhuk, Melanie baptized and chrismated on December 18, 2011, in St. Panteleimon Church, Brooklyn, NY. Child of Igor Senedzhuk and Maryna Pigareva. Sponsors: Oleg Rjahhovski and Anna Pigareva. Celebrated by Fr. Volodymyr Zinchyshyn.

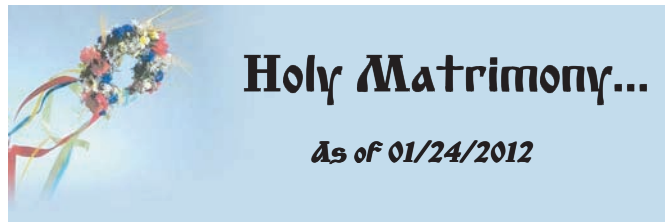
Smith, Eric Kyiv baptized and chrismated on November 17, 2011, in Sts. Peter and Paul Church, Palos Park, IL. Child of Marting Joseph Smith and Iuliia Volochai. Sponsor: Svitlana Volochai. Celebrated by Fr. Vasyl Sendeha.

Tikhonov, Anthony baptized and chrismated on December 11, 2011, in All Saints Church, New York, NY. Child of Konstantin Tikhonov and Halina Radchenko. Sponsors: Steven Radchenko and Maria Tikhonov. Celebrated by Fr. Yuriy Bazylevsky.

Ung, Anastasiya Jasmine baptized and chrismated on November 11, 2011, in St. Andrew Church, Los Angeles, CA. Child of Fong Ken Ung and Valeria Nemiro. Sponsors: Ryan Medalie and Yumi Ahn. Celebrated by Fr. Vasyl Shtelen.

Velikodanov, Alexander baptized and chrismated on December 4, 2011, in Protection of St. Mary Church, Milwaukee, WI. Child of Anatoly Ivanovich Velikodanov and Lilia Trubitska. Sponsors: Michael Nenaydykh, Oleg Konovchenko and Tatyana Nenaydykh, Christina Konovchenko. Celebrated by Fr. Walter Hvostik.

Wright, Emeline Jane baptized and chrismated on December 10, 2011, in Sts. Peter and Paul Church, Palos Park, IL. Child of Nathan William Wright and Alicia Danielle Oryhon. Sponsors: Timothy D. Oryhon and Alexis M. Oryhon. Celebrated by Fr. Myron Oryhon and Fr. Vasyl Sendeha.

Vladimir V. Bogachuk and **Marija Ivanova** in St. John the Baptist Parish, Johnson City, NY on June 25, 2011, witnessed by Sergei Caletu and Maja Ivanova. Celebrant: Fr. Zinoviy Zharsky.

Sviatoslav Bolshakoff and **Elena Kovalski** in St. George Parish, Yardville, NJ on February 8, 2003, witnessed by Ivan Ivahnenko and Maria Levko. Celebrant: Fr. Petro Levko.

Kevin Michael Dobransky and **Carlye Marie Brennan** in St. John the Baptist Parish, Johnson City, NY on November 12, 2011, witnessed by Peter Dobransky and Tracey L. Ioannisci. Celebrant: Fr. Zinoviy Zharsky.

Yuri Mikalayevich Dzialendzik and **Katsiaryna Darafeyeva** in St. Mary Parish, Oklahoma City, OK on November 19, 2011, witnessed by Nataliya Smith and Robby Wall. Celebrant: Archimandrite Raphael Moore.

Dmitry Luchinin and **Anna Litvinova** in St. Andrew Parish, Boston, MA on September 10, 2011, witnessed by Nicholai Ioannidis and Elena Cherbakova. Celebrant: Fr. Roman Tarnavsky.

John Anthony Muller and **Tatiana Connolly** in St. Volodymyr Parish, New York, NY on October 29, 2011, witnessed by Daniel Muller and Anita Ghandi. Celebrant: Fr. Volodymyr Muzychka.

Mark Robert Underhill and **Tatyna Lichtchouk** in St. Volodymyr Parish, New York, NY on November 6, 2011, witnessed by Christopher Underhill and Alice Lichtchouk. Celebrant: Fr. Volodymyr Muzychka.

Asleep in the Lord...

As of 01/24/2012

Baranyk, Josephine of Johnson City, NY on May 28, 2011, at the age of 90 years, officiating clergy Fr. Zinoviy Zharsky of St. John the Baptist Parish, Johnson City, NY.

Bindas, John of Valparaiso, IN on November 18, 2011, at the age of 92 years, officiating clergy Fr. Raymond Sundland of St. Michael the Archangel Parish, Hammond, IN.

Cenesky, John of Binghamton, NY on December 29, 2010, at the age of 91 years, officiating clergy Fr. Zinoviy Zharsky of St. John the Baptist Parish, Johnson City, NY.

Chujko, Nadia of Ringoes, NJ on November 14, 2011, at the age of 83 years, officiating clergy Fr. Petro Levko & Fr. Yuriy Siwko of St. Andrew Memorial Church Parish, South Bound Brook, NJ.

Dmyterko, Peter of Guilderland, NY on January 17, 2012, at the age of 79 years, officiating clergy Fr. Paul Szewczuk of St. Nicholas Parish, Troy, NY.

Fedorak, Ann M. of Allentown, PA on January 3, 2012, at the age of 96 years, officiating clergy Fr. Myron Oryhon of Protection of the Holy Theotokos Parish, Allentown, PA.

Gooley, Olga of Binghamton, NY on July 11, 2011, at the age of 89 years, officiating clergy Fr. Zinoviy Zharsky of St. John the Baptist Parish, Johnson City, NY.

Gulachok, Mary of Johnson City, NY on June 11, 2011, at the age of 82 years, officiating clergy Fr. Zinoviy Zharsky of St. John the Baptist Parish, Johnson City, NY.

Gulachok, Madaline S. of Owego, NY on December 9, 2011, at the age of 81 years, officiating clergy Fr. Zinoviy Zharsky of St. John the Baptist Parish, Johnson City, NY.

Hoca, Iris L. of St. Paul, MN on December 3, 2011, at the age of 93 years, officiating clergy Fr. Evhen Kumka of St. Michael's and St. George's Parish, Minneapolis, MN.

Honchar, Fedir of Orchard Park, NY on December 11, 2011, at the age of 79 years, officiating clergy Fr. Yuriy Kasyanov of Holy Trinity Parish, Cheektowaga, NY.

Karbonik, Mary (Mae) of New Britain, CT on November 12, 2011, at the age of 93 years, officiating clergy Fr. Andrii Pokotylo of St. Mary Parish, New Britain, CT.

Kardashinetz, Tamara of Columbus, NJ on November 4, 2011, at the age of 89 years, officiating clergy Fr. Petro Levko of St. George Parish, Yardville, NJ.

Mackiewicz, Alex Frank of Allentown, PA on November 13, 2011, at the age of 43 years, officiating clergy Fr. Myron Oryhon of Protection of the Holy Theotokos Parish, Allentown, PA.

Mihaychuk, Dr. Jerry (Jaroslav) of Parma, OH on December 6, 2011, at the age of 87 years, officiating clergy Fr. John Nakonachny & Fr. Michael Hontaruk of St. Vladimir Parish, Parma, OH.

Politylo, Anna of Herkimer, NY on November 23, 2011, at the age of 90 years, officiating clergy Fr. Ivan Semko of St. Mary Parish, Herkimer, NY.

Russo, Richard E. of Butler, PA on January 6, 2012, at the age of 56 years, officiating clergy Fr. Paisius McGrath of Sts. Peter and Paul Parish, Lyndora, PA.

Schneider, Forrest L. of Crestwood, IL on November 20, 2011, at the age of 95 years, officiating clergy Fr. Vasyl Sendeha of Sts. Peter and Paul Parish, Palos Park, IL.

Sewanich, Helen of Butler, PA on November 19, 2011, at the age of 90 years, officiating clergy Fr. Paisius McGrath of Saints Peter and Paul Parish, Lyndora, PA.

Suprunenko, William of Brooklyn, OH on November 26, 2011, at the age of 74 years, officiating clergy Fr. John Nakonachny of St. Vladimir Parish, Parma, OH.

Tymchyna, Anna of Johnson City, NY on October 22, 2011, at the age of 93 years, officiating clergy Fr. Zinoviy Zharsky of St. John the Baptist Parish, Johnson City, NY.

Waschak, Helen of Clearwater, FL on October 23, 2011, at the age of 85 years, officiating clergy Fr. Harry Linsinbiger of Protection of the Most Holy Mother of God Parish, Dover, FL.

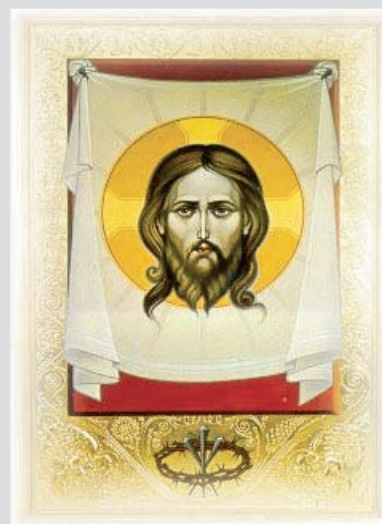
Wawrykow, Olga Zarembo of Zelenople, PA on November 13, 2011, at the age of 84 years, officiating clergy Fr. Michael Kochis of St. Vladimir Parish, Ambridge, PA.

Zavacky, George of Butler, PA on January 5, 2012, at the age of 94 years, officiating clergy Fr. George Hnatko of Sts. Peter and Paul Parish, Lyndora, PA.

*Please remember in your prayers...
Просимо згадати у Ваших молитвах...*

JANUARY - СІЧЕЊЬ

- 28th 1942 - PROTOPRIEST ISIDORE KOSTIUK
27th 1955 - PROTOPRIEST JOSEPH BODNAR
6th 1958 - PRIEST STEFAN VULCHYN
9th 1968 - PROTOPRESBYTER JOHN SAWCHUK
9th 1968 - PROTOPRESBYTER LEV WESOLOWSKY
26th 1974 - PRTOPRESBYTER ALEXANDER DOWHAL
9th 1984 - PROTOPRIEST MYKOLA UHORCZAK
20th 1990 - ARCHBISHOP WOLODYMYR (DIDOWYCH)
28th 1990 - PROTOPRESBYTER JURIJ HULEY
17th 1996 - PROTOPRIEST TYT MELNYCHUK
13th 1996 - PRIEST GREGORY WOLKOWYNSKY
19th 1999 - PROTOPRIEST MYKOLA HODYNSKY
10th 2002 - PROTOPRESBYTER PETRO BUDNYJ

**Вічна пам'ять!
Memory Eternal!**

ФЕВРУАРУ ЛЮТИЙ

**Вічна пам'ять!
Memory Eternal!**

- 23rd 1934 - BISHOP JOSEPH (ZHUK)
17th 1965 - PROTOPRIEST ANTONY BERYK
12th 1966 - PRIEST LEONTIJ KWARTYRIUK
12th 1970 - BISHOP ALEXANDER (NOYTSKY)
19th 1974 - ARCHBISHOP IOV (SKAKALSKYJ)
16th 1986 - PRIEST JOHN ZAZWORSKY
18th 1989 - PROTOPRIEST DMYTRO SAWKA
2nd 1990 - PROTOPRESBYTER ANDREW BECK
20th 1991 - PROTOPRESBYTER MYKOLA CHERNIAWSKY
25th 1991 - PROTOPRIEST MYRON PACHOLOK
3rd 1998 - BISHOP PAISIJ (IWASCHUK)
6th 1999 - PRIEST JAMES MILLER
13th 2006 - MITRED PROTOPRIEST MYROSLAW HLYNSKY

**Orthodox Christian Bible Studies provides free multimedia resources that are formed - and informed -
by the Holy Tradition of the Orthodox Church.**

With our Bible studies you can plunge into a book of the New Testament, looking at the biblical text and its historical background, and learning how the biblical truths you learn can transform your life.

www.uocofusa.org — www.orthodoxyouth.org

Українське Православне Слово
Ukrainian Orthodox Word

P. O. Box 495
South Bound Brook, NJ 08880

UKRAINIAN ORTHODOX CHURCH OF THE USA
OFFICE OF PUBLIC RELATIONS

CALENDAR OF EVENTS

Get involved in the life of your Church!
The success of all Church sponsored events depends upon your participation!

UOL Lenten Retreat

17 March, 2012
Villa Maria Retreat Center (OH/Western PA)
Villa Maria, PA

Teenage Conference

8-21 July, 2012
All Saints Camp - Ages 13-18
Emlenton, PA

UOL Lenten Retreat

24 March, 2012
St. Francis Retreat House
Bethlehem, PA

Jr/Sr Ukrainian Orthodox League Conventions

26-29 July, 2012
Hosted by
St. Mary's UOL Chapters - Allentown, PA

All Saints Camp Open House

5 May, 2012
All Saints Camp
Emlenton, PA

Mommy/Daddy and Me Camp

31 July - 4 August, 2012
All Saints Camp - Ages 4-8 + (Parents)
Emlenton, PA

Young Adults Memorial Day

25-28 May, 2012
All Saints Camp
Emlenton, PA

2012 College Age Mission Trip to Ukraine

1-19 August, 2012
*Sponsored by the Consistory Offices of Youth
and Young Adult Ministry and Christian Charity*

Church School Camp

24 June - 7 July, 2012
All Saints Camp - Ages 13-18
Emlenton, PA

Annual Family Fest

31 August - 3 September, 2012
All Saints Camp
Emlenton, PA